

كنا كذا

- 4 článek o hudebním labelu *Gin&Platonic*
- 8 článek o tvorbě a pohledu na módu *Kateřiny Prskavcové*
- 14 recenze na hamburskou inscenaci *Anatomie sebevraždy* (v rámci *Pražského divadelního festivalu německého jazyka*)
- 16 rozhovor s *Matějem Pšeničkou* o agentuře *New Aliens Agency* a jeho tvorbě
- 18 článek o specifické tvorbě *Divadla Aldente*
- 20 rozhovor s fotografem *Jindřichem Streitem*
- 26 rozhovor s *Annou Chrtkovou* a *Petrem Dlouhým* o *slow tv* *Divadla X10*
- 30 článek o podcastu *UMA Audioguide*
- 34 rozhovor se *Sulc kolektivem* (ilustrátorský a animační kolektiv *Vojty Kočího* a *Filipa Tatýrka*)
- 37 rozhovor s choreografem *Eduardem Adamem Orszulíkem*
- 38 galerie *handpoke tetování* originálních autorských návrhů *Magdalény Pacákové*
- 42 medailony začínajících návrhářů (*Atelier Vona, Alzbeta, Clora studio*)
- 45 english summary of the content

Od hudebního blogu k vydavatelství Gin&Platonic

Gin&Platonic vznikl z narůstající potřeby reflektovat hlubiny současné hudební scény. Od roku 2016 existoval ve formě blogu, který se primárně zaměřoval na nekomerční, okrajovou hudbu, již se v Česku nevěnovalo příliš pozornosti v médiích, a tak se o ní dalo stěží dozvědět. Člověk by musel být opravdový hudební vyznavač. S konceptem přišla skupina podobně smýšlejících kamarádů převážně z Ostravy a několik dalších znalých nadšenců, kteří by na poli české hudební žurnalistiky rozporuplných kvalit jinak jen stěží hledali své místo.

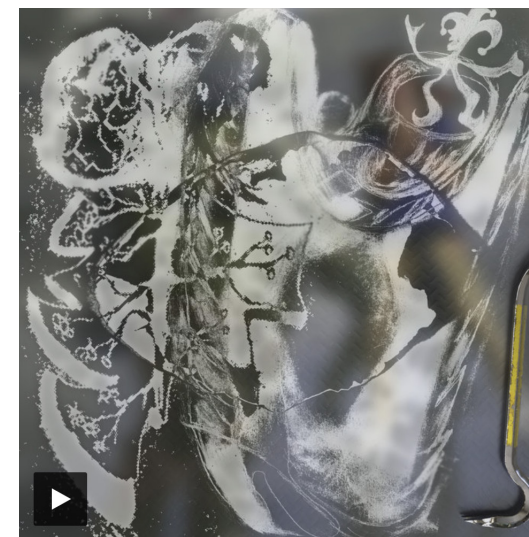
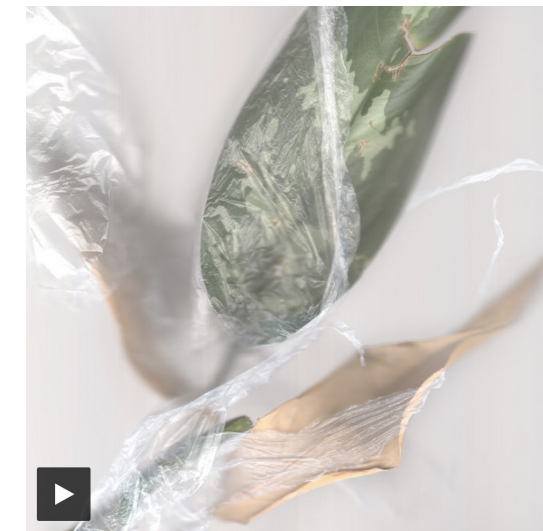
Historicky první příspěvek na blogu představuje skromná glosa, oslavující song Bloody Eye producenta Rabita, zveřejněná už na podzim roku 2015. Kromě decentního komentáře reflektujícího pocity, které song posluchači navodil, či krátkého zasazení do kontextu obsahovala pouze link k poslechu na Soundcloudu a doporučení celého EP. Žádné hodnocení typu X z deseti, ale krátké a věcné příspěvky, jak je z kdysi zásadní éry blogů můžeme pamatovat. K nim se přidal výběr nejlepších desek za poslední půlrok, jak autoři píší tzv. „zúčtování“. O pár hudebních ochutnávek později nám autoři blogu naservírovali i tipy na top filmy posledních pár let, opatřili je vždy jednou, dvěma větami, jež slouží dobře jako textový trailer. Aby toho nebylo na blogu málo, vydává se jeden z příspěvů cestou zveřejnění mixtapu nejoblíbenějších songů z roku 2015.

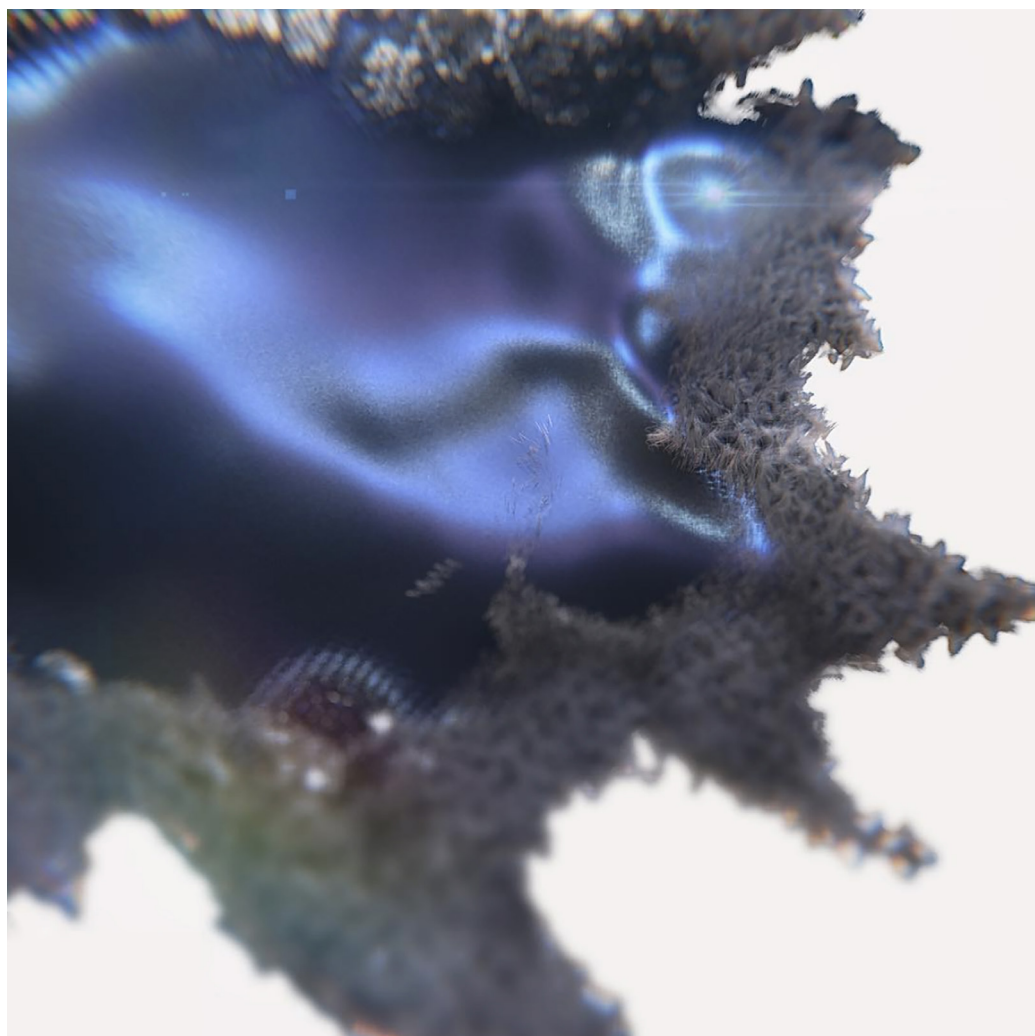
V této dramaturgické linii pokračoval blog i nadále, přibývaly delší a hlubší analýzy hudebních projektů, včetně reflexí filmových snímků, rozhovory s producenty i s labely, autorské DJ mixy, a dokonce i knižní výběr. Koncept se přirozeně vyvíjel, autoři začali psát o (nejen) hudebních akcích, které navštívili nebo se na nich spolupodíleli. Na MENU Laboratory z jara 2017 se kolektiv zapsal svým prvním DJ setem a od té doby se na klubové scéně etabloval jakožto trio versatilních DJů, jejichž hlavní zbraní je propracovaná selekce. Poslední směřování blogu je sběr tzv. hudebních vyznání během nedobrovolné karantény jara 2020, kdy

už ale Gin&Platonic dávno překlápí svou pozornost k vlastnímu hudebnímu vydavatelství a blog zůstává pouze jako velmi okrajový doplněk. Podporu a nenahraditelnou pomoc v tomto období, a vlastně doposud, nabízí labelu etablovaný projekt Genot Centre pod vedením Ondřeje Lasáka a Wima Dehaena. Mezi labely funguje velká vzájemná podpora.

Kompilace The Virgo Season zahájila v červenci 2018 novou éru. Kolektiv se již nějakou dobu orientoval na spolupráci s umělci a společnou prezentaci jejich tvorby. Většina původních redaktorů blogu se postupně přestala z různých důvodů na aktivitách podílet. K triu Tomáš Slunský, Martin Stündl a Lin Wojnarová se přidává Jiří Macků, student Ateliéru 304 na pražské UMPRUM, který má od počátku na starost vizuální identitu vydavatelství. K The Virgo Season vydávají plakát, jenž slouží i jako cover nahrávky, jež je kompilací různých umělců, mezi nimiž má zastoupení mimo jiné bulharský producent Evitceles, čínská umělkyně Yikii, nebo vydavatelství i později zastoupený hudebník z Ukrajiny – Aleksei Podat alias CHSZM.

STNDL
LIN
WOJNAROVA
MACKO

Himera – Fragile

gin & platonic

V současnosti mají Gin&Platonic na svém kontě již 17 releasů, z nichž velká část umělců působí na východ od České republiky. Nejvíce je zastoupena Ukrajina a Rusko, dále pak Polsko, Litva, Finsko, ale i umělci ze Spojených států. K posledním projektům patří Deserted/ Reclaimed, tím přispěl producent ze Spojených států zvaný Kindohm. Release vyšel na kazetě podobně jako některé předchozí projekty. Vydavatelství ale pracuje s různými druhy formátů, kromě kazet již vydali také např. minidisky, nebo k nahrávkám přidávají speciální limitované předměty jako květináč nebo výše zmíněný plakát.

Nejnovější projekt toiret status – liquid house vyšel na přelomu zimy a jara 2021. Členové vydavatelství znásobili počet odehraných DJ setů i hudebních akcí ve vlastní režii. Útočištěm jim na nějakou dobu byl brněnský (již neaktivní) prostor Praha v Brně. Posléze se eventy přesunuly do Ostravy, kde nárazově pořádali hudební akce v galerii PLATO. Kolektiv také navázal dlouhodobou spolupráci s tamním festivalem Chee Chaak, v letošním létě spolupřáteli také přeloučský festival Bukolika. Stěžejní se ale stává vlastní série akcí "platonic", kam zve kolektiv interprety jak z tuzemské scény, tak ze zahraničí. V současné době se také label soustředí na svou pravidelnou show na rádiu Ma3azef.

„Vydáváme obecně řečeno experimentální elektroniku, a to velmi specifickou a často posluchačsky poměrně nepřístupnou. Naší diskografií se prolíná zásadní, avšak slovy těžko zachytitelná spojitost, a to jak na úrovni zvuku a neoddělitelného vizuálního doprovodu, tak v rovině určitého mentálního nastavení,“ říká jeden ze členů, Martin Stündl. Potřeba zakládat label podle něj vyvstává z dlouhodobého způsobu a zvyku konzumace, potažmo poslechu a hledání hudby, často právě přes hudební vydavatelství, která dle Stündla hrají nezastupitelnou roli ve formování a mapování hudebních teritorií. Tvrdí, že se o Gin&Platonic nedá mluvit jako o českém vydavatelství a samotní tvůrci o to ani neusilují. Releasey, jež label vydává, kupují lidé rozprostřeni po celém světě. „Když vydáme kazety, posíláme jich i 10 do Japonska a jednu, dvě si objedná někdo z Čech.“

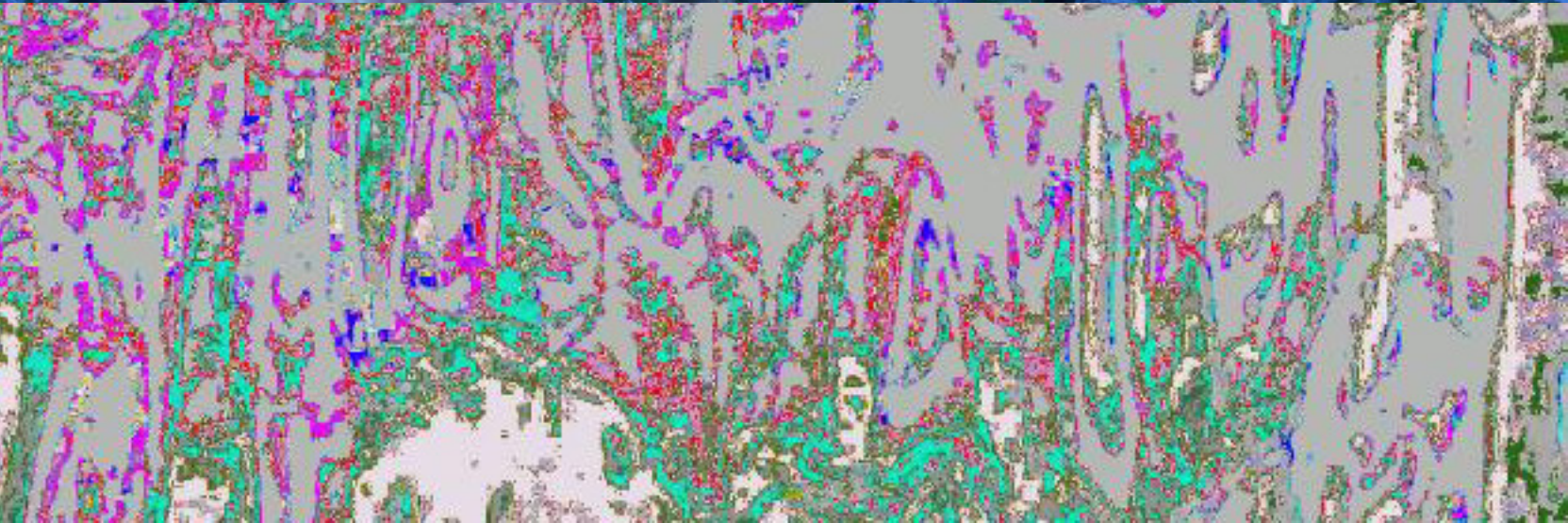
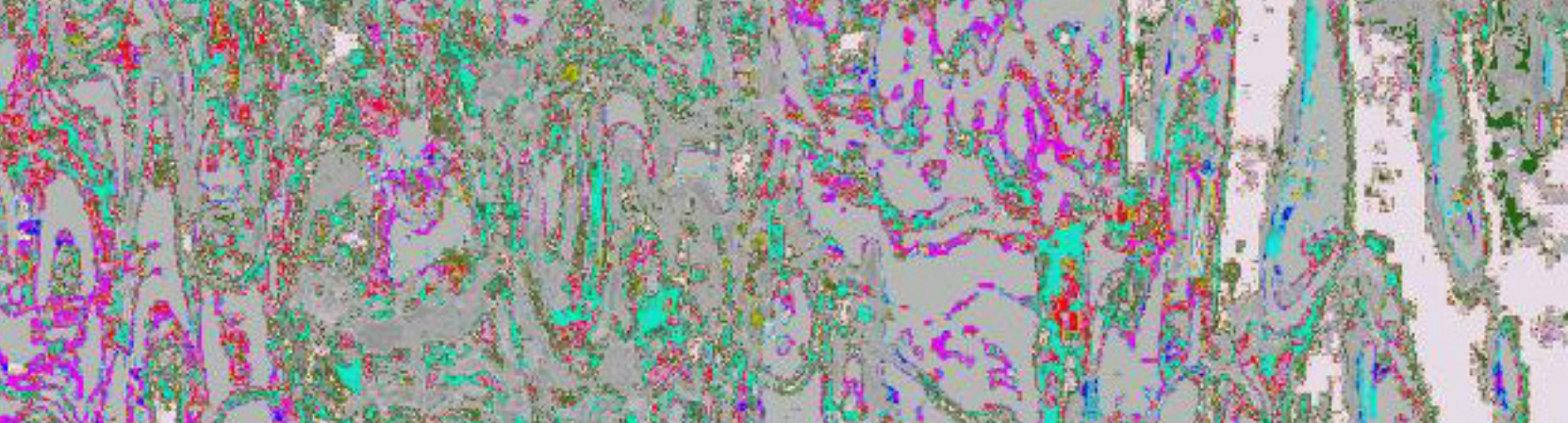
Do lokální scény nepatříme a troufám si tvrdit, že nám místní scéna ani moc nerozumí.“ Do budoucna je podle Tomáše Slunského důležité, aby se label pořád vyvíjel. Momentálně se nachází v situaci, kdy si na své fungování bez problému vydělá a členové jsou schopni malou částkou s několika kazetami podpořit i vydávající umělce. „Chtěl bych dávat umělcům více peněz, dělat více nosičů a mít dojednanou menší distribuci, kdy nebudeme muset řešit, jestli nosiče zvládneme prodat. Také bych chtěl lépe zvládat PR, v jakékoli podobě, a spolupracovat s našimi oblíbenými umělci. To je vždycky za odměnu,“ nastiňuje plány a přání směřování labelu zakládající člen, Tomáš Slunský.

Overaly jsou součástí kolekce, jež sloužila jako podklad k mé bakalářské práci s názvem Zastřená identita. Ta se věnuje otázce chování lidí na sociálních sítích, zejména Instagramu. Online identita je odrazem našeho skutečného já s možností dalšího rozvoje. Na sociální síti si můžeme zvolit to, jací jsme, jak se vidíme a jak se prezentujeme. Tato tři stádia také prožíváme každý den a pracujeme s nimi. To, jací jsme, ale nemusí mít nic společného s tím, jak se vidíme, či dokonce s tím, jak se prezentujeme. A tak vzniká ona zastřená identita. Overaly, které se v kolekci skrývají pod objemnými a pestrobarevnými kusy oděvů, mají představovat křehké duše, které se neodhalují tak snadno. Používám přírodní materiály v kombinaci se syntetickými, což má odkazovat k rozdílu mezi „obyčejnými“ lidmi a influencersy na síti. Čím více je tisk

upravený, tím se v něm duše lépe schová. Rozostřenost mi při zpracování fotografií proto nebyla vůbec překážkou. Natačela jsem a fotila náhodně vybrané scenerie, kterých jsem si okolo sebe všímala a které ve mně vzbuzovaly různé pocity, ať už to bylo díky momentálnímu citovému rozpoložení či působením omamných látek. Záleželo mi na tom, aby fotografie diváci vnímali ne primárně jako kýč, ale jako něco, v čem naleznou klid nebo zvědavost, co se za nimi skrývá dál. Fotografie jsem následně upravovala pomocí barevného spektra, sytosti a jasů v podstatě pokus-omyl, abych docílila barevnosti, kterou jsem vyžadovala. Návrhy jsem vytiskla na své domácí tiskárně. Při tisku došlo k chybě a barvy vypadaly úplně jinak. Zaujaly mě, tak jsem je použila a probírala se ještě větším množstvím barevných

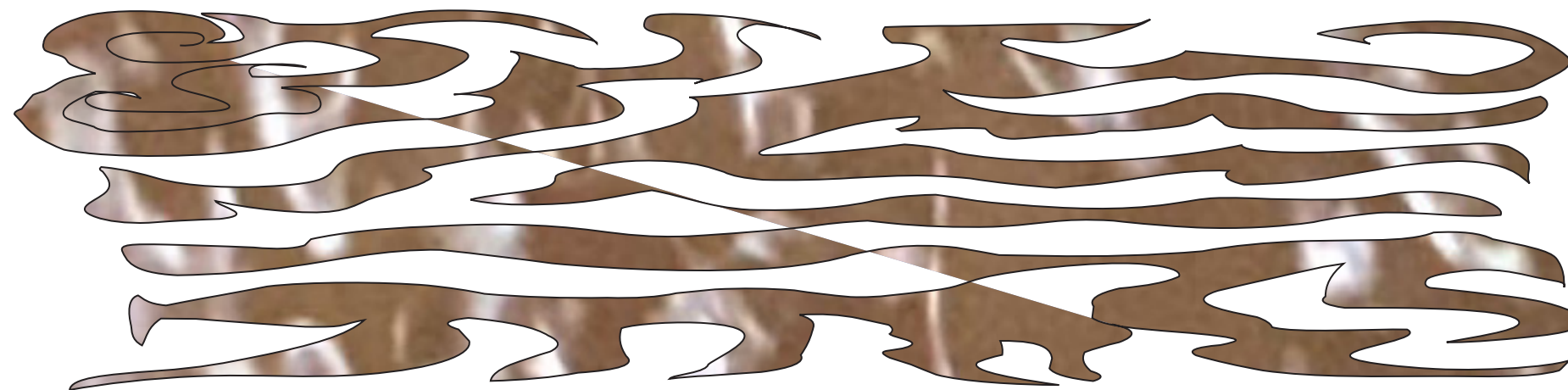
kombinací. Jako velký inspirační zdroj mi slouží také pohled na dívku jako takovou a proměnu její identity v průběhu života. Ideál krásy ženy je nám představován od útlého dětství jako vždy upravená panenka s perfektními mírami, krásným oblečením, obklopená výdobytky doby, hromadí nepotřebné věci a jen konzumuje. Taková mi připadá do jisté míry i komunita vytvořená na Instagramu. Všichni věříme, že můžeme být přesně takoví, a vytváříme odosobnělé, umělé ideální „já“. Vzniká tak nakonec ale jistá uniformita, všichni nosíme stejné značky a vypadáme stejně. O individualitě už nemůže být řeč. Dalším projektem, kterým se dlouhodobě zabývám, je tvorba autorských tisků. Vycházejí převážně z předchozích fotografických záznamů pohybu světla na vodní hladině. Inspiruji se v impresionistickém piktorialismu.

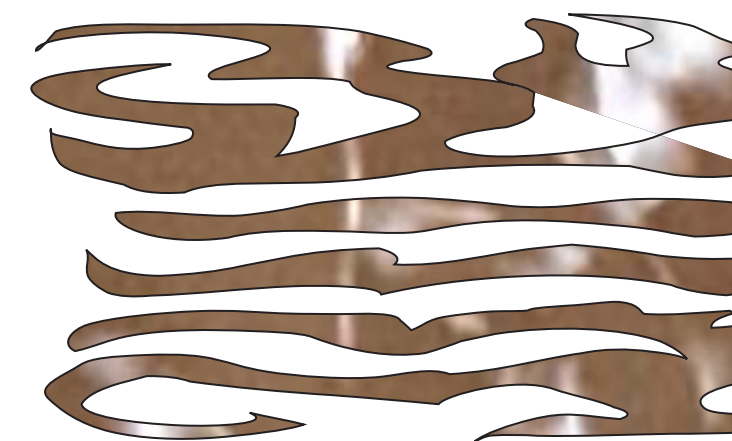

V rámci Pražského divadelního festivalu německého jazyka jsme letos v prosinci měli možnost shlédnout inscenaci Anatomie sebevraždy v režii Katie Mitchell z hamburského SchauSpielHausu. Toto uvedení v online prostoru podalo divákovi extrémní pomocnou ruku pro udržení pozornosti, jelikož kamera si chvílemi vybírala, jakou část jeviště přiblížit. Za normálních podmínek by to nejednomu mohlo činit náročnou překážku, přes níž by se prodíral skoro dvě hodiny. Katie Mitchell pracuje se svými herci velmi originálním způsobem. Nutí je ke sto procentnímu vnímání svých hereckých partnerů a kolegů na jevišti. Většina postav se na něm totiž pohybuje víceméně bez přestávek na vydechnutí. Takové je i téma. Nedává nám moc prostoru pro výdech. Představení běží v rychlém tempu a s intenzivním sdělením, jež nás nenechává chladnými a které působí opravdu úderně. Stěžejní postava, od níž se odvíjí jednání ostatních, Clara (Julia Wieinger) prochází životem na první pohled poněkud jednoduše, v hloubi duše se ale cítí na dně. Netají se svými depresemi a pochybami nad životem před ostatními, včetně svého zoufalého manžela (Paul Herwig). Rozhodne se, že zkusí překlenout své špatné období pořízením si dítěte. Dvojici se narodí dcera Anna (Tikki Thöne), jenže problémy pokračují, ne-li se prohlubují. Clara jen čeká, až bude dcera dospělá a otevřeně plánuje, jak skoncuje se svým životem. Zajímavé je ovšem sledovat tento posun v čase zároveň se životními dilematy a propady právě její dcery Anny. Toto mapování se děje simultánně hned několik kroků od prostoru vymezeného pro Claru. Nad hlavami herečkám blikají světelné nápisy roku, ve kterém se zrovna nacházíme. Pro Claru jsou to

80. léta, pro Annu začátek nového tisíciletí Aby toho nebylo málo, režisérka volí představení i Anniny dcery Bonnie (Sandra Gerling), v naší nedaleké budoucnosti, kolem roku 2030. Inscenace se víceméně odehrává ve stejném domě, po dobu pár let, tří generací. Hlavní herečky, tři představitelky ženské linie, se v momentech přestaveb velmi výstižně zastavují a nechávají ze sebe smýt dny tím, že je ostatní herci převlékají z jedněch šatů do druhých. Stojí bezmocně na jevišti, ruce spadlé podél těla, výraz ve tváři prázdný. Připomíná mi to dětskou hru, kdy se papírovým panenkám vyměňovaly šaty, na každé stránce byly jiné a oblečky se mohly jakkoli variovat. Scénografie je zabudovaná do chladného betonu. Na jevišti se vytváří čtvercová klec, nabývám pocitu, že se nacházím v nějakém vězení. Vedle sebe se tyčí troje stejné dveře, nad nimi visí prosté osvětlení. Inscenace pracuje s minimem scénografických prostředků, nejspíše z topho důvodu, aby přestavby netrvaly příliš dlouho. navíc minimalismus evokuje i prázdnotu v životě. Celé přestavby prostoru se dějí před zraky diváků, přiznaně. Významnou část tvoří i hudba, která doplňuje temporytmus, jako by odpočítávala čas a udržovala nás v napětí. Další složkou nepřilíživající o pozornost jsou kostýmy. Clarissa Freiberg jde vstříc scénografii a své kostýmy vytváří v civilním stylu, nejsou nikterak nápadné a člověk na ně (pravděpodobně cíleně) nezaměřuje pozornost. To se váže i k myšlence rychlých výměn – s oděvy se pracuje ledabyle, pouze se do nich navléká tělesná schránka, jež se zdá být stejně

tak podřadná. V hlavní roli zůstává duše a psychika hrdinek. Chaos, jenž panuje v jejich hlavách podtrhuje decentní překrývání replik, respektive svižné reakce hrdinek, které spolu nesouvisí. Když Clara mluví s manželem, často odpověď slyšíme od Annina partnera. Promluvy jsou tak dobře načasované a napsané, že velmi šikovně doplňují promluvy ostatních. Osudy žen se postupně rozklíčují. Napětí stoupá a vrcholem se stává rozhodnutí Bonnie ukončit sérii sebevražd v ženské linii její rodiny tím, že zamezí vlastní možnosti otěhotnět. Dominó generačních průšvihů tedy na konci představení skončí a vysvitne jakási naděje, diváci i herci si konečně oddychnou. Ke konci se také otevře zadní plán jeviště, kde jsou schody do vrchní části – druhého patra domu, v němž nějakou dobu žily všechny tři generace. Máme možnost do něj nakukovat již v průběhu, ovšem pod závojem tajemství. To je navždy odhaleno a je tím snad i smazáno neštěstí, jež v domě viselo ve vzduchu a nešlo dlouhé roky vyvětrat.

Patříš mezi jednoho z modelů NEW ALIENS AGENCY, ta trochu vybočuje z řady módních agentur pestrostí, co se týče vzhledu svých modelů, řekla bych, že se nedají dobře vysledovat nějak dopředu dané společné rysy jako u jiných agentur (např. určitá vyhovující výška, váha atd.), je to jeden z důvodů, proč začala tvoje spolupráce s NAA? A co dalšího ti přišlo zásadní, abys přikývl?

Od svých 15 jsem se chtěl začít věnovat modelingu, ale nevěděl jsem, jak to uchopit. Začalo to focením s kamarády, postupně to vedlo k menším brandům. Do New Aliens jsem se přihlásil ve svých 20 letech úplnou náhodou. Byl jsem původně pozván na casting do jiné agentury, pro kterou jsem nebyl uchopitelný, a tak mi doporučili, abych vyzkoušel New Aliens Agency. NAA jsem již znal, ale nenapadlo mě, že by měli zájem mě zastupovat. Agentura mi byla vždy sympatická a momentálně ji vnímám jako jeden z hlavních faktorů, který mě v životě pozitivně ovlivnil. Dokázal jsem se sám se sebou vyrovnat, pracovat na sobě a posouvat se dál.

Takže navštěvuješ i sekáče. Co si myslíš o narůstajícím trendu nákupu levného značkového oblečení ve velkých sekáčích a následného přepródeje za vyšší ceny, hezky vypraného, vyžehleného a nafoceného na modelkách?

Sekáče jsou moje oblíbená místa na nákup oblečení již od základky. Člověk najde super věci za pár korun, a navíc často mnohem kvalitnější, než máme dnes k dostání jinde. Pokud jde o výběrové sekáče či resell, tak s tím naprosto souhlasím. Podpoří se zde nakupování z druhé ruky a máte větší jistotu, že najdete rychle super kousky. Ne pro každého je příjemné hledat v klasických sekáčích, takže si myslím, že je pro tyto lidi super, když si mohou vybrat někde či od někoho, kdo oblečení vyperá, poupraví a nabízí dál. Ceny jsou sice mnohdy výrazně větší oproti klasickým sekáčům, ale nesmíme zapomínat, že chvíli trvá, než něco najdete, vyperete, vyžehlíte a nafotíte.

Je něco, čím je NAA podle tebe opravdu výjimečná?

New Aliens Agency je určitě jedinečná svým přístupem. Všichni se mezi sebou respektujeme a ve velké většině se i známe. Naši agenti k nám přistupují jako lidé, nejsme pro ně pouze tváří, která jim vydělává peníze. Pokud máme nějaké problémy, vždy to s námi rádi řeší – ať už se jedná o problémy psychické či fyzické. Jak jsem již psal, NAA mi dala hodně do mého osobního rozvoje. Určitě tomu napomohl tento přístup. Další záležitostí, kterou je NAA výjimečná, jsou určitě umělecké či aktivistické projekty, se kterými často pracujeme. Jedna z dalších věcí, kterou bych určitě zmínil, jsou právě modelové. Každý je jiný, co se týče vzhledu či osobnosti. Často jsou právě zastoupeni i umělci, kteří své projekty pojí s dalšími lidmi z NAA – což je jedna z dalších velmi milých věcí, jelikož si ve své tvorbě vzájemně pomáháme a mnohdy se i inspirujeme.

NEW ALIENS AGENCY

Sám s módou přicházíš do styku i velmi interně, věnuješ se (re)navrhování oblečení. Má podle tebe smysl oživovat staré věci, ke kterým měl člověk, který je nosil, nějaký vztah a teď by z nich udělal něco úplně nového? A co si myslíš o věnování oblečení na charitu?

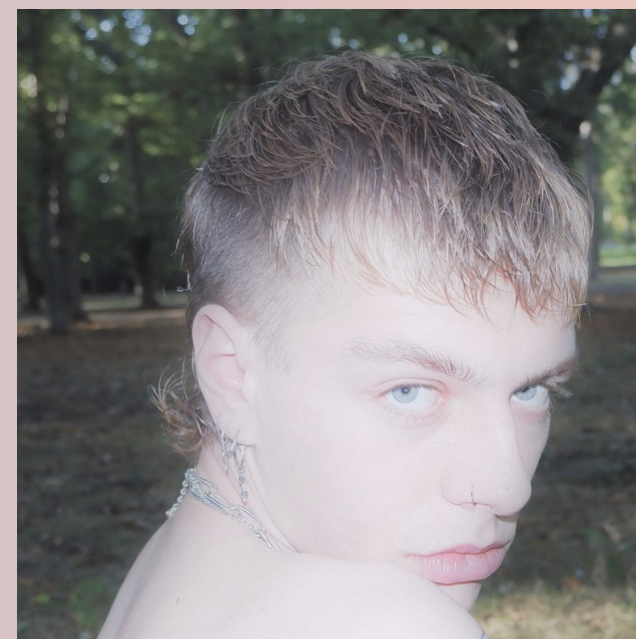
Recyklaci oblečení se věnuji již od deváté třídy. Když se mi něco nelíbilo, vzal jsem to a upravil podle svého. Na střední škole jsem se tomu začal více věnovat a nejvíce jsem se upcycled fashion věnoval mezi lety 2017-2019. Momentálně jsem si dal od tohoto typu tvorby kratší pauzu, abych experimentoval se svou tvorbou jinými způsoby, ale stále jsem přesvědčen o tom, že mě tento způsob sebevyjádření velice baví a budu v něm určitě pokračovat. Pokud jde o darování oblečení na charitu, jsem určitě pro! Rád podporuji různé charitativní obchody jak nákupem, tak darováním. Podle mého má určitě smysl posílat dál své nevyužité oblečení, než ho bezohledně vyhazovat do koše.

Co ty a fastfashion? Zajdeš si někdy koupit něco i do H&M nebo se těmhle řetězcům obloukem vyhýbáš? Přeci jen jsou příležitosti jako třeba večírky s daným dresscodem nebo např. svatby, kam si musí člověk pořídit něco, co už pak nikdy nenosí. Volíš v těchto případech nějakou z těchto relativně levných variant?

Měl jsem období, kdy jsem fastfashion úplně odepsal, ale co si budeme, je opravdu náročné sehnat vše, co potřebujeme, mimo tyto řetězce. Momentálně to mám nastavené tak, že ve fastfashion nakupuji pouze nezbytné věci (spodní prádlo, ponožky...) případně si koupím věc, u které velmi přemýšlím, zda ji opravdu potřebuji. Pokud se stane, že nějakou věc již nenosím, snažím se ji většinou přetvořit, aby pro mě měla nový smysl, anebo ji pošlu dál. Když to však porovnáme, vždy raději zajdu do sekáčů či různých charitativních obchodů a hledám zde. Najdete tu od kousků, o kterých se ani nesní, až po klasické basics.

Co si myslíš o módních trendech? Řídit se jimi nebo ne? Řeší dnes vůbec ještě někdo z mladší generace, co se nosí, nebo se každý snaží vytvořit si svůj „vlastní styl“?

Toto je pro mě docela náročná otázka. Myslím si, že je dobré mít přehled o současných trendech, zároveň si zase myslím, že není úplně dobré se jimi vždy řídit. Měli bychom především hledět na svou identitu a oblékat si to, v čem se cítíme sami sebou, a podpořit své sebevědomí. Myslím si, že dnešní mladá generace svůj vzhled řeší, ale každý jiným způsobem. Někdo vyloženě vyhledává současné trendy a někdo se jim záměrně vyhýbá. U této generace obzvláště je často vidět veliký rozdíl v tom, kdo a jak přistupuje k módě a k sobě.

Když se těstoviny uvaří tzv. *al dente*, znamená to v italské kuchyni, že nejsou uvařeny zcela. Nejsou ale ani tvrdé, jsou prostě tak akorát. Tento pojem vhodně používá pro své pojmenování i brněnské divadelní uskupení, v němž vystupuje řada herců, kteří trpí Downovým syndromem. Každá inscenace, jež vznikne pod jejich rukama, má totiž svébytnou poetiku a připravený divák si na ní výborně pochutná. Nepřipraveného možná trošku zaskočí, ale bude-li vytrvalý, rozhodně postupným objevováním zjistí, že se zde jedná o něco výjimečného. Divadlo vzniklo roku 2008, k finálnímu tvaru, v jakém jej můžeme vidět dnes, se postupně dopracovalo v roce 2014. Nemá žádnou stálou scénu, své inscenace uvádí v prostorách Klubu Leitnerova nebo v Divadle Barka. Soubor nebyl od počátku zaměřen na herce s Downovým syndromem, motivem bylo společné úsilí dělat divadlo jinak, hledat výhody v nevýhodách, příležitosti v handicapech. Otevření dobrodružstvím vydali se členové na cestu za divadlem, jež bude „jiné“. Zlomovou chvílí pro soubor bylo, když se režisérce a zakladatelce Jitce Vrbkové narodila holčička s Downovým syndromem. Vypadalo to, že s divadlem je konec. Po čase se jen vykryštovala jiná forma, dramaturgická linie tzv. *actor-specific*. Pojmenování si vytvořil soubor sám a vychází ze spojení „*site-specific*“, z něž si bere slovo *specificum* a místo prostoru ho spojuje s projevem herce. První inscenací v nové dramaturgické linii byly Šraňky v tunelu (Maminko, jsi důležitá jako šraňky v tunelu!). Inscenace oslavuje Den matek a prostřednictvím textů, jež vytvořili herci s Downovým syndromem, zkoumá, k čemu různí lidé připodobňují svou maminku. Herci v inscenaci leží vedle sebe jako při odpoledním poobědovém spánku ve školce a vypráví si příběh, ten doprovází hra na violoncello a působivá stínohra. Postupně se příběh rozvíjí, herci kolektivně gestikulují, až vylézají ze svých pomyslných postýlek a aktivně se

na něm podílejí. Před zraky diváků se odehrává nejdříve milostné seznámení maminky, přes hru postupuje už do života s dětmi. Většina aktérů hraje roli dětí, což jim značně zjednodušuje situaci a umožňuje na jevišti předvést téměř cokoli. Z celého představení číší radost a chut' tvořit, vyjadřovat se. V dalších inscenacích jde soubor ještě dál. Herci dostávají větší prostor pro individuální herecký projev, představení předchází dílna, do níž zapojují diváky. Inscenátoři se nebojí vybírat si témata jak osobní, jež se jich bytostně dotýkají, tak témata klasická – chystá se premiéra inscenace Sofokles // Antigona. Co pro nás ještě připraví? Těžko říct. Jediné, co vím je, že to bude rozhodně *aldente*!

Čas je alfa a omega dokumentární fotografie

Rozhovor s fotografem Jindřichem Štreitem

Jindřich Štreit patří mezi nejznámější české dokumentární fotografy, současně působí jako vysokoškolský pedagog, kurátor nebo organizátor kulturního života. Jeho tvorba je rozsáhlá, nejvýrazněji se věnuje sociálním tématům bezdomovectví, drogové závislosti, handicapovaných, nevidomých, vězňů, seniorů, cizinců, kuřáků, pracovníků ve zdravotnictví nebo sociálních službách až po romskou problematiku. Pro jeho tvorbu je charakteristická angažovanost nejen profesní, ale především lidská. Ústředním motivem je člověk v každodennosti, prožívající bolest i naději... O šíři jeho díla svědčí 37 vydaných knih, stovky katalogů a ilustrací knih. V roce 2017 získal s knihou *Kde domov můj* zaměřenou na problematiku bezdomovectví 1. cenu v soutěži *Magnesia Litera*. Je autorem více než 1 400 samostatných výstav u nás i v zahraničí. O jeho díle bylo také natočeno několik filmů – *Mezi světem a tmou*, *Jindra ze Sovince*, *Na tělo nebo o jeho aktivitách na Sovinci*. Nedávno mu vyšla nová kniha *Village people*, která reflektuje život lidí na vesnici v letech 1965-1990.

Nedávno jste vydal knihu *Village people*, která obsahuje fotografie z let 1965-1990. To je dost dlouhá doba, ať už mluvím o rozmezí, v němž fotografie vznikaly, nebo doba od roku 1990. Proč kniha vyšla zrovna teď, měl jste k tomu nějaký zvláštní důvod?

Rok 1990 byl takovým mezníkem. Pokračovalo to i rokem 91, ale to už byla zase jiná doba. Bylo to omezeno politickou situací, která u nás byla. Začal jsem fotografovat v 60. letech, jsou tam fotografie z těch úplných začátků až po fotografie z roku '90. A proč? No právě proto, že jak se změnila ta politická situace, tak se změnil náš život včetně pohledu na něj. Proto jsme to omezili tímto způsobem. Jsou to vždycky takové etapy, kdy se vracím. Intenzivně pracuji i nadále, ale vracím se ke starším fotografiím. V té době jsem nesměl vystavovat, nesměl jsem publikovat. Byl jsem zapovězený. Jsou to takové reminiscence a návraty, aby se zacelila období, kdy jsem nesměl, no, zkrátka nic.

Vím, že jste fotografoval spoustu lidí, kteří by se jen tak od někoho vyfotografovat nenechali (např. drogově závislí, bezdomovci atd.). Jak docílíte toho, že si získáte jejich náklonnost? A už se vám stalo, že fotografování někdo razantně odmítá?

To se stává velmi, ale velmi minimálně. Většinou jsou to lidé, kteří mě buď neznají, nebo lidé, kteří ... musím to respektovat. Když se někdo nechce fotografovat, nefotografuji ho. Vím, že by z toho nic nebylo. Pokud tam není ta spolupráce, ta chuť být vyfotografován. Pokud by se někdo vzpouzel, tak na té fotografii je to poznat a já to nechci. Proto jsem fotografoval a fotografuji, prostě je to o čase. Snažím se s každým člověkem nejdříve promluvit, aby o mně něco věděl, abych já o něm něco věděl. Jde o to, aby vznikl nějaký kontakt – teprve potom mohou vzniknout fotografie tak, jak je vidíte nebo popisujete. Čas je alfa a omega dokumentární fotografie.

Žijete na Sovinci. Nedávno jsem poslouchala pořad Muzea umění Olomouc, který byl zaměřen na místní kulturu. Jak se to stane, že místo s tak malým počtem obyvatel hostí velké výstavy velkých umělců? Podílel jste se na propagaci?

To jsem dělal všechno já. Vymyslel jsem to, realizoval. Všechno až po úklid. Pracovali jsme na tom s mou ženou, ta mi také velmi pomáhala. A přátelé, kteří na vernisáže přijížděli, se zapojovali taky.

Většina vašich fotografií je černobílá. Souvisí to nějak s tématy, kterých se týká? Odráží to „černobílý svět“, v němž fotografované osoby uvízly?

Nesouvisí, bylo to dáno opět časem a tou prací. Barevná fotografie byla nedokonalá, barvy byly vybledlé. Po technické stránce to bylo doslova nedostupné. Pro mě to v té době nemělo ani žádný význam. Když jsem začínal, fotografoval jsem černobíle a barevné fotografie se vytvářely tak, že jsme fotografovali na tzv. diáky – diapozitiv, který se potom promítal jako kino třeba. To byla přirozená cesta, že jsem takto tehdy fotografoval. Když se začalo fotografovat digitálně s těmito přístroji, den ode dne se fotografie po technické stránce zlepšovala, až do současnosti. Jestli fotografoujete barevně nebo černobíle je po technické stránce téměř stejné. Tady jde jen o to, jestli si vyberete, že ten nebo který cyklus má větší účinek v barvě nebo v té černobíle verzi. V současnosti si vždycky vyzkouším obě verze. Položím si fotografie vedle sebe a vyhodnotím, jestli má cyklus být barevný nebo černobílý. Oba dva způsoby jsou dobré, každý má ale svá specifika a podle toho se zařídím. Jestli je to záležitost, kdy jde spíše o takovou psychologii, sáhnu po černobíle fotografii, jestliže chcete více zdůraznit prostředí a zasadit do něj člověka, sáhnete po barevné fotografii, protože je realističtější. Obě jsou ale stejně hodnotné. Teď se to velmi diskutuje a zneužívá se černobílá fotografie, mluví se o ní jako o „velkém umění“ a tom, co by se mělo dělat, ale vůbec to tak není – řekl bych, že je to jako slovní hříčka: musíte se rozhodnout sama, co vám lépe sedí k tomu tématu, na kterém pracujete. Je to velmi složité, rozhodnout se, ale je to úžasné, že máte tu možnost, protože práce s barvou je úplně jiná než s černobílou. Černobílá abstrahuje skutečnost, barevná dává větší možnosti vyjádření. Dělal jsem teď cyklus, kdy jsem fotografoval ve 20 věznicích, tam jsem přemýšlel o tom, že když vezmu černobílou fotografii, tak z toho udělám fotografie, jako kdybych je fotografoval v 60. letech, ale já jsem chtěl současné fotografie. Právě proto jsem sáhl po barevné fotografii. V konečné úpravě sáhnu po tom, abych se zbavil takové té křiklavé barevnosti, abych to zmínil tu barevnost, ale aby tam zůstala.

Dále by mě zajímalo, jestli se vám někdy stalo, že si třeba fotografie někdo vyžádal? (Myslím teď drogově závislé nebo bezdomovce.)

Zda si je někdo chtěl třeba vystavit... Mohl bych vám přeposlat reakce od Romů, kteří přišli na mou výstavu v Novém Boru, je to nesmírně zajímavé. Pokaždé ty fotografie chtějí.

A naopak. Řekl jste si někdy, že fotografie, které jste vyfotil, se vystavit nedají? Že jsou „přes čáru“? Moc osobní, citlivé?

Dost často se to stává. Velmi pečlivě zvažuji, kterou vystavím a kterou nevystavím. Je to otázka etická. Ale rozhodnutí záleží na mně. Nejsem paparazzi, který by chtěl lidi ponižovat nebo degradovat. Každá fotka působí jinak než realita, jestliže něco vyfotografujete a jdete do toho detailu, je to něco jiného, než když vnímáte tu situaci v globále. Proto je důležité pracovat s tím velmi citlivě.

Národní divadlo Brno se může chlubit vašimi fotografiemi ke svým inscenacím. Ty se ale velmi vymykají z vaší tvorby, kterou všichni známe. Jaké to pro vás bylo fotografovat pro divadlo?

S divadlem jsem začínal. Udělal jsem 1. cyklus zaměřený na divadlo. V Brně jsem absolvoval školu, kdy moje závěrečná práce se věnovala právě divadelní fotografii, také jsem fotografoval celý divadelní festival a z tohoto souboru následně vydal knihu jenom o divadelní fotografii. Jsem s divadlem dost spjat, ale jsou to vždy fotografie pro mě, ne pro divadlo. Tato práce, kdy jsem byl osloven, vycházela z mé volné tvorby. Byl jsem pozván k tomu, abych nafotografoval 10 inscenací, 10 činoher. Nešlo o hry samotné, ale měl jsem vytvořit plakáty ke hrám. Bylo to velmi zajímavé, ani v jednom případě jsem nefotografoval na jevišti. Vždy jsem si herce vzal mimo divadlo a vytvářel jsem prostředí reálné, ze života, které navazovalo na tu divadelní hru. Vždy jsem se snažil, aby tam byl i nějaký humor – něco vtipného, trochu absurdního. Většinou to byli hlavní představitelé rolí, ale scény byly zasazeny do normálního, běžného života. Dávám příklad. Je tam divadelní hra, která se jmenuje *Mirandolina*, je to o majitelce hotelu nebo restaurace z 18. nebo 19. století, majitelka ubytovávala lidi a zajišťovala vše, co se kolem děje, včetně různých milostných hrátek a tak dále. A protože obsluhovala, tak jsem si vymyslel, že ji vezmu do hospody a tam bude obsluhovat. To jsme realizovali a mně se fotky nelíbily. Tak jsme si domluvili hospodu na dopoledne, kdy tam nebyli štamgasti, pouze ta herečka a samozřejmě personál, který nám nachystal 20 piv. Fotografoval jsem jen tu hlavní herečku a povýšil jsem to o to, že jak má těch 20 piv, vezme šlehačku (šlehačkový sprej) a do té pěny dává tu šlehačku. Chtěl jsem posunout tu skutečnost ještě o něco dál.

Na závěr se zeptám – co byste dělal za profesi, kdybyste se nebyl stal fotografem?

Nikdy jsem nebyl fotografem a za profesionála se nepovažuji. Fotografiuji jen to, co mě zajímá, baví. Nikdy jsem se fotografií neživil a nechci živit, chci si ji uchovat jako to nejvzácnější, kromě lásky, co mě potkalo v mém životě, proto nedělám absolutně žádné kšefty, žádné komerční věci, prostě si dělám jen to, co mě baví. Jsem pedagog a celý život jsem učil, dělám to i v současné době. Fotografie je pro mě nadstavba, taková radost, koníček.

Vyučujete na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě, nyní ovšem výuka probíhá pouze online formou. Má smysl takto fotografii učit nebo studenti přicházejí o cenná osobní setkání, jež jsou obrazovkou nenahraditelná?

Fotografii vnímám jako velmi intimní, individuální záležitost... Učím i dějiny umění, všechny přednášky, které jsem měl, byly z dějin umění a co se týče fotografie, tak to děláme tak, že studenti mi posílají individuálně fotografie, které hodnotím přes počítač anebo přijedou přímo za mnou. Je to takové... Musíme dělat vše pro to, abychom to nějak absolvovali, vydrželi, zvládli, ale je to těžká situace. I normálně se setkáváme jednou za dva měsíce a student sám pracuje – dostane úkol nebo si vybere téma a setkáváme se a hodnotíme ty fotografie až posléze. Teď jsou jen setkání více omezená.

Přinesla podle vás pandemie do světa i něco dobrého? Vnímáte například jakési zpomalení, až zastavení, uvědomění, že věci nemusí běžet tak rychle?

Najednou jsme se zastavili a začali o sobě více přemýšlet, máme na sebe více času. Také jsem času využil na to, že jsem se doma dostal k práci, kterou jsem pořád odkládal. Dělán si pořádek ve věcech. Je to pro mě záchranný čas a jsem vděčný za každou hodinu, kterou takto můžu strávit. Ale po psychologické stránce je to na jednu stranu velice pozitivní, na druhé velice negativní, nemáte tu komunikaci, tu odezvu. Je to myslím pro mnohé lidi frustrující, ten kontakt jim chybí. Pokud nemají co dělat, ale to záleží na individualitě, jak si sám s časem člověk naloží, a nebo jak jste aktivní k tomu, abyste toho času maximálně využili.

Kurátorství Anny Chrtkové a Petra Dlouhého znamená mít v Divadle X10 na starost tzv. Y events, jež se snaží dostat divadlo mimo budovu, ven do veřejného prostoru. S prací začali na podzim roku 2019, pandemie jim ovšem zhatila plány, a proto přišli s formátem tzv. slow tv.

	Trilogie slow tv
	participující umělkyně a umělci
	slow tv I
	Dominika Hoyle
	lilky_60200
	Magdaléna Jadwiga Härtlova&RoomFinderWorkingGroup
	Matyáš Dlab
	Miřenka Čechová
	Olga Krykun
	Ondřej Štefaňák
	Petr Racek
	& (Barbora Trnková & Tomáš Javůrek)
	slow tv II
	Tereza Silon (Room of Her Own)
	Kuba Gottwald (Je den)
	Anita Krausová (Sått)
	Mischa Badasyan (Armenian Lesson)
	Rufina Bazlova (Domáci revoluce)
	Andrea Dudková (Hodina duchů)
	Hollow (The Camp)
	Václav Janoščík (Synthetic Realism)
	Denis Baštuga (Chess Garden)
	Ester Grohová & Valentýna Šatrová ("Ta obrovská modrá plocha.
	V tu chvíli se všichni
	nadechnou -")
	slow tv III
	Adam Bláha & Klára Ondračková
	Al Yakoubouskaya
	Anna Kretschmer
	Bernardeta Babáková
	Daniel Nováček
	Diffractions Collective & sdb
	Evgenia Chetvertkova
	Ilja A. Panić + Alice Merhautová
	Kamila Vaničková
	Lucie Oplištilová
	Michał Rogulski
	Ondřej Trhoň a Roman Novotný
	Polina Khatsenka
	Tereza Bernátková
	Vojtěch Žák Leischner + Natália Peterková
	Szeri / Páll / Muskovics: SUMMIT

Mohli byste na začátek krátce vysvětlit, charakterizovat, co je to slow tv a kde se vzal celý ten nápad vytvářet 10 hodinové streamy?

Anna
Začnu takovým příběhem. Někdy na podzim, v říjnu...to ani není 1. lockdown, už je takový blbý to tak nazývat, prostě covid situace nebyla zrovna ideální a potom, co se to trochu uvolnilo, jsme byli doma, a tak jsme se spolu sešli a byla v tom taková frustrace. Dva týdny jsem byla mimo Prahu, pak jsem se vrátila a potkáváš se nějak s lidma, vlastně ani ne a padá na tebe taková ta depka, že nic jako nestiháš, i když nikam nechodíš. S Petrem jsme se teda sešli na kafe, ten den jsme spolu sdíleli ve Stromovce a přemýšleli jsme, co budeme dělat. V X10 se nám posunula akce už potřetí. Akce, co jsme měli dělat ve veřejném prostoru, což už ani to nejde. Bylo to hrozně rychlý, tak jsme se na sebe podívali a řekli si: uděláme asi slow tv! Já se o slow tv zajímám dlouhodobě. Mám za sebou pár večírků, kdy jsme se koukali na 10 hodinový průjezdy Islandem a u toho jsme si povídali. Asi tak ten nápad, jak byl okamžitéj, navázal na tohle. Pak šlo jen o to, čím to orámovat. Volba těch 10 hodin – od 7 do 5, hodně jsme řešili, jak to přiblížit, hledali jsme v tom univerzalitu, aby to nebylo jen pro tu naši bublinu, zase jen pro ty kámoše nebo studenty z AVU. Snažili jsme se přijít na to, jak ten formát přiblížit lidem. Jasně, určitě se na to nepodíval žádný doktor nebo tak. Ale ten krok vyjít ven z toho večerního života a napushovat se do toho dne. Většina populace prostě žije ten den, vstaneš a jede to. Tak to byl základ, proč jsme si říkali...a taky byla druhá věc! Říkali jsme si, že naše stresy nebo teda ty moje stresy, že nestihám, plynou z těch online akcí, který jsou všechny večer a prostě člověk celej den čumí do kompu a nemusí mít ani videocall za videocalem, ale radši než zase čumět do počítače večer, to bych si třeba radši chtěla číst nebo se koukat z okna.

Takže jste necílili na pozornost diváka? Vim, že jsou v záznamu i různé promlky, kdy se „nic neděje“.

Petr
Pozornost tam nelze ani mít celou tu dobu, s tím jsme počítali. Práce s pozorností tam byla od samého začátku. Už když jsme byli ve Stromovce, tak jsme se bavili nebo imaginovali nějaký

formát, který by pozornost plně nevyžadoval a byl spíše o nějaké koexistenci s tím dilem. Bylo nám jasné, že v online prostoru je už obsahu tolik, že... cítili jsme, že by to od nás bylo takový neetický ještě další pozornost vyžadovat. Nebo ještě víc zahlcovat ty naše mozky. Vlastně je to takový paradox, že chceme udělat něco, co je odpočinkový, ale vždycky to tam stejně nějak bude. A proto nám přišla slow tv taková vhodná, protože pozornost naplno nevyžaduje. Potom se z toho odvíjelo, a to říkala Anna, plus ty jsi o tom mluvila, že jsme chtěli, aby se to dělo na pozadí běžných aktivit, nemělo to být něco, co přesahuje běžný rámec. Jde u tu běžnost, každodennost, tok dne.

Anna
Mě teď ještě napadá, že se na to dá koukat i reverzně. Přemýšleli jsme nad tím i ve smyslu nějaké produkce. Oba, já teda asi trochu víc, ale tvoříme, něco děláme a že často teď ani nemáš chuť dělat nějaký naboostěný věci nebo koncepty. Jasně, někdo jo, někoho to motivuje, ale chtěli jsme i těm umělcům, který jsme oslovovali, nabídnout prostor pro tvorbu, kde se nemusí do ničeho nutit. Že stačí, když natočí, jak máš bordel na stolu a trvá to tu hodinu, nebo že mit ten koncept i z druhé strany, ten slow tv je hrozně prima formát v rámci imaginace. To, jak jsme to zadali, že to nemá být o hrozně komunikování něčeho, co mám v hlavě, ale i sdílení času toho umělce takhle zprostředkovaně s tím člověkem, který se na to kouká. Jako pak se tam ukázaly jiný stresory, například nahrávání 2 gigového souboru. Možná takovýhle propojení.

Vybiráte participující umělce na základě nějakého klíče, který je stanovený, nebo jim dáváte „volnou ruku“? Zda je ta dramaturgie víc experiment, nebo nějak jasně vytyčená linie.

Petr
V tom konceptu, který jsme jim posílali, byl jen nějaký úvodní text, myšlenka, která za tím stojí. Plus jediný vymezení bylo formálního charakteru. Že to má mít 60 minut. Což bylo (smích) v podstatě asi to jediný. A ideálně to mělo mít tak 2 gigabajty, abychom s tím mohli pracovat. Neměli hledat nějakou linearitu a příběhovost, říkali jsme, že nám jde o věci na pozadí, tak to byly spíš takový hins.

Anna
Ještě jsme jim posílali nějaký reference těch věcí. Že bud' jsou to slow tv, že se tak i nazývají, nebo takový hloubky youtubu jako ASMR, což je takový pán, co dělá dvouhodinový videa, kde vypráví hrozně nudně a jsou to videa k usnutí. Tak to byly ty reference. Těžko říct, jestli se na to někdo kouknul.

Petr
Ale to bylo jen o tom spíš možná dávat nějaký tipy a snaha jemněji to navigovat, ale rozhodně tam nikdy nebylo žádný zadání. S některými z umělců a umělkyní jsme to třeba potom zkonzultovali, ty příspěvky, když si tím nebyli jisti. A ještě jsi se ptala na ten klíč, tak my bysme to asi nepojmenovali přímo klíč, spíš jsme chtěli mít tam asi nějakou diverzitu různých pohledů v rámci celý tý série ypsilon (y events), kterou dělám v Divadle X10, v rámci které to bylo. Zajímá nás hledat spojnice mezi performance, divadlem, výtvarným uměním, a tak se tam snažíme mít zastoupené tyhle tvůrce a tvůrkyně, no a ještě z oblasti současné teorie. To byl asi takový „klíč“. Ještě jsme se snažili mít zahraniční hosty. Jak Anna říkala, je to prima formát, nás to pak bavilo i tím, že tam můžeme přizvat různý lidi a je to dost easy, jak nevyžadujeme žádnou preciznost nebo nabašenost, tak to každý může udělat svým telefonem, nepotřebuje žádný super skills na práci s videem, s postprodukcí. Zároveň jsme jim ani nemohli dát peníze, abychom to od nich vyžadovali, takže se to podle mě docela dobře setkalo.

Anna
Ještě tam je jedna věc. Stalo se, že jedna umělkyně, co do toho přispívala, se ozvala sama, Andrea Dudková. Že ví, co děláme, a že zrovna ten termín slow tv II jí vychází na termín klauzury na AVU a že předtím měli ateliérový rádio a ona tam dělala takový hodinový vstupy, duchařský, no a tak nás přímo oslovila, jestli jí nemůžeme poskytnout tu hodinu. Vyšlo to, že nám zrovna někdo vypadl, tak jsme ji tam zařadili, to byla taková výjimka. Ale i ke konci se nám už stávalo, že nám umělci, který známe nebo jsme už s nima pracovali, psali, jestli by to nešlo je zařadit. Takže ten ohlas byl i z druhé strany. My teda ale nechystáme další. Byla to prostě trilogie.

Na to jsem se chtěla ptát, jestli v tom budete pokračovat i dál...

Petr

Jo i ne. Plánujeme ještě udělat, možná to bude taková reakcionistická, impulzivní věc, na základě toho, kdy bude možný se scházet zase ve vnitřních prostorech, tak plánujeme udělat 30 hodinový promítání všech třech dílů v Divadle X10. Bude tam možnost přespávat, společně být. Nějaký trošku postpandemický komentář toho, jak můžeme být spolu a jak nezapomenout lekce, který jsme teď dostávali.

Anna

(smích) Dostáváme, pořád dostáváme.

Petr

Jak se hnedka nepustit do toho rychlého světa nebo jak nenechat, aby nás to zase odakcelerovalo tam, kde zas nebudeme stíhat absolutně nic. Jak i pracovat s naší pozorností, když budou věci mít tendenci se vracet. Ne se vracet, ale jít někam dál a s třeba i nějakým vědomím. A ještě s tím, jak ten formát, jak nám přišel takový intuitivní a schopný zahrnout spoustu různých hlasů a třeba i s různým druhem zkušeností, nějaký expertizy nebo specifický praxe, tak to plánujeme využívat v takových modelech drobný zahraniční spolupráce. Tak se to asi nějak dostává do naší praxe, neplánujeme už dělat speciální slow tv event další pro pražský Divadlo X10, ale je to dobrý způsob, jak navazovat vztahy se zahraničními umělci.

Jaký má slow tv divácký dosah, pro koho je určena? Dostala se mimo okruhy lidí kolem participujících umělců, stalo se vám například, že někdo, od koho jste to vůbec nečekali řekl, že se díval?

Anna

Asi se nedostala. Nebo nejsem si tím jistá. Ale myslím si, že ten klíč...nebo pro mě je to důležitý to dělat, s tím pomyslením, že kdybych to ukázala třeba mámě, tak to zafunguje, a přitom to nemusí snižovat nějakou kvalitu. Že prostě je to accessible. Přes ty youtube kanály tak jako asi i ty lidí, jako moje máma prostě nekouká na youtube. Easy, jednoduchá rovnice. Zaujalo mě ale, že sice se to neslo v té umělecké bublině, ale zarezonovalo to v divadelních kruzích. Ozývali se mi lidi z Hádva, na základě toho jsme dělali potom o tom podcast (pozn. Budoucnost divadla, Anna Chrtková, Jan Matýšek:

Pomalost, tělo, vitální materialismus). Nebo se mi ozval kluk z JAMU, který režíroval věc, kde jsem dělala scénografii. Takže se to dostalo tak různě, ale pořád ne mimo tu bublinu.

...Ale propojilo to asi dobře různé oblasti umění.

Anna

To je základ i v tý typický dramaturgický řadě, co děláme. V divadle vlastně moc nikdo nechápe, co to tam jako děláme (smích), díky slow tv se to dozvěděli a i díky zapojení lidí z divadla, některých spolupracujících herců nebo uměleckého šéfa Ondřeje Štefaňáka a fungoval ten formát. Možná obsah nemusí být tak accessible, ale když je accessible formát, tak je jednodušší se na základě toho propojovat. Fabuluju, vymyslím si věci, to je něco, co se díky tomu podle mě začalo dařit.

Jaké další projekty děláte/chystáte v rámci y events?

Petr

Ta série se zahájila v prosinci 2019, tam jsme měli jedinou událost, která proběhla tak, jak jsme ji zamýšleli. Jediná, která proběhla tak, jak si představujeme, že funguje ta série. Nevnímáme to ale špatně, protože jsme se díky tomu dostali i do hlubšího uvažování o tom, co vlastně chceme dělat, a podle mě nám to ve finále dalo dost v tom, jak nahlížet věci odjinud, a víc jsme to ukotvili. V tom prosinci jsme dělali událost o budoucnostech, v květnu takovou hybridní online událost o zinech (nezávislých tištěných médiích).

Anna

To byla taková materialista, která se prosakuje skrz ziny, vybrali jsme ziny. Pak jsme měli vymyšlenou akci urban escapes, ta se několikrát přesunula. Měla být zase o alternativním prožívání nebo zakoušení veřejného prostoru. K té sérii, Petr je, jak to říct, jako kurátor živého umění a přišla pobídka od X10, že chtějí rozšířovat dramaturgii i mimo divadlo, a proto jsme vymysleli hybridní formát, který probíhá v čase i prostoru. Jediná akce, co proběhla, měla 4 hodiny, byl to komponovaný večer – trochu vernisáž a výstava, měli jsme tam nainstalovaný piecy nebo instalace, měli jsme tam i obraz na zdi. Dá se pracovat s časovostí, s pomalostí, že některé

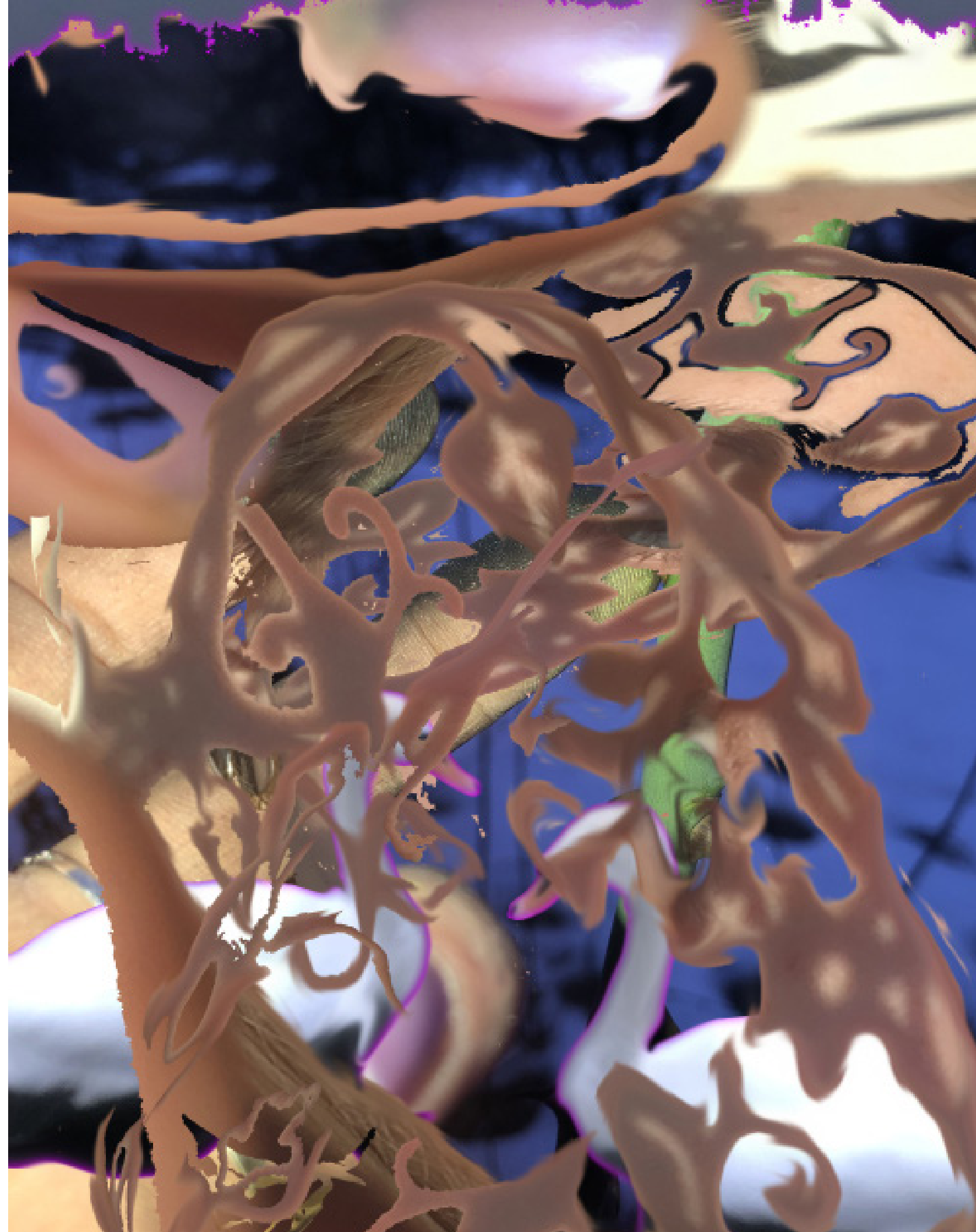
věci jsou stále a jiné zase performativní. Divák do toho vstupuje spíše jako do environmentu, je tam otevřenější bar, je to taková jako událost, komponovaná událost. Možná víc než o dílech je to o sdílení času a prostoru s dílami a dalšími lidmi. A furt to objevujeme. Teď jsme přišli s Bárrou, která dělá PR pro divadlo, na to, že hledáme okraje divadla, který se dotýkají okrajů třeba výtvarného umění, a snažíme se zprostředkovat to, kde může proběhnout výměna zkušeností nebo principů, estetických nebo třeba jen pivo a panáci, zážitků. Takový prostě ambient.

Petr

Kromě toho v červenci v rámci festivalu Nultý bod budeme připravovat akci ve spolupráci s berlínskou platformou, takovou výstavu performativního umění, model mezi představením a vernisáží. Už jsme udělali jednu společnou věc v listopadu a teď budeme dělat za účasti pražských umělkyní z kolektivu Trigger a berlínským umělcem Julianem Weberem, což je pro nás zase rozvinutí naší praxe, a i o nějakou kurátorskou výměnu, protože to neděláme jen my dva, ale přizýváme kurátorku Lenu Szirmay-Kalos, která je kurátorkou platformy Montag Modus. Je to i o výměně metodologii, přístupů a jak konstituovat ty události a jak pracovat s umělci. Připravujeme ještě událost pro divadelní festival v Kutný Hoře, což nemá tolik společného s touto prací, charakter se tam mění, je to víc o prohlubování umělecké praxe. Spolupracujeme jen s jednou umělkyní nebo umělcem, nejde o kolektiv nebo skupiny.

Anna

Děláme na to open call, u slow tv jsme oslovovali, tady pro festival jsme dělali třeba i open call na diváky. Neproběhlo to úplně, jak mělo, tak jsme se poučili, tak z toho nakonec vylezlo, že je jeden pozvaný umělec, který si třeba i řekne víc, jestli to chce řešit kolektivně s někým v Kutné Hoře. Máme tam takovou zahradu, takový prostor, bývalý pivovar v Sedleci. Zaokupovali jsme tam zahradu loni a myslím, že to letos dopadne nějak podobně. I když, uvidíme...Jsme optimisti v tom, že když to nepůjde, půjde to jinak.

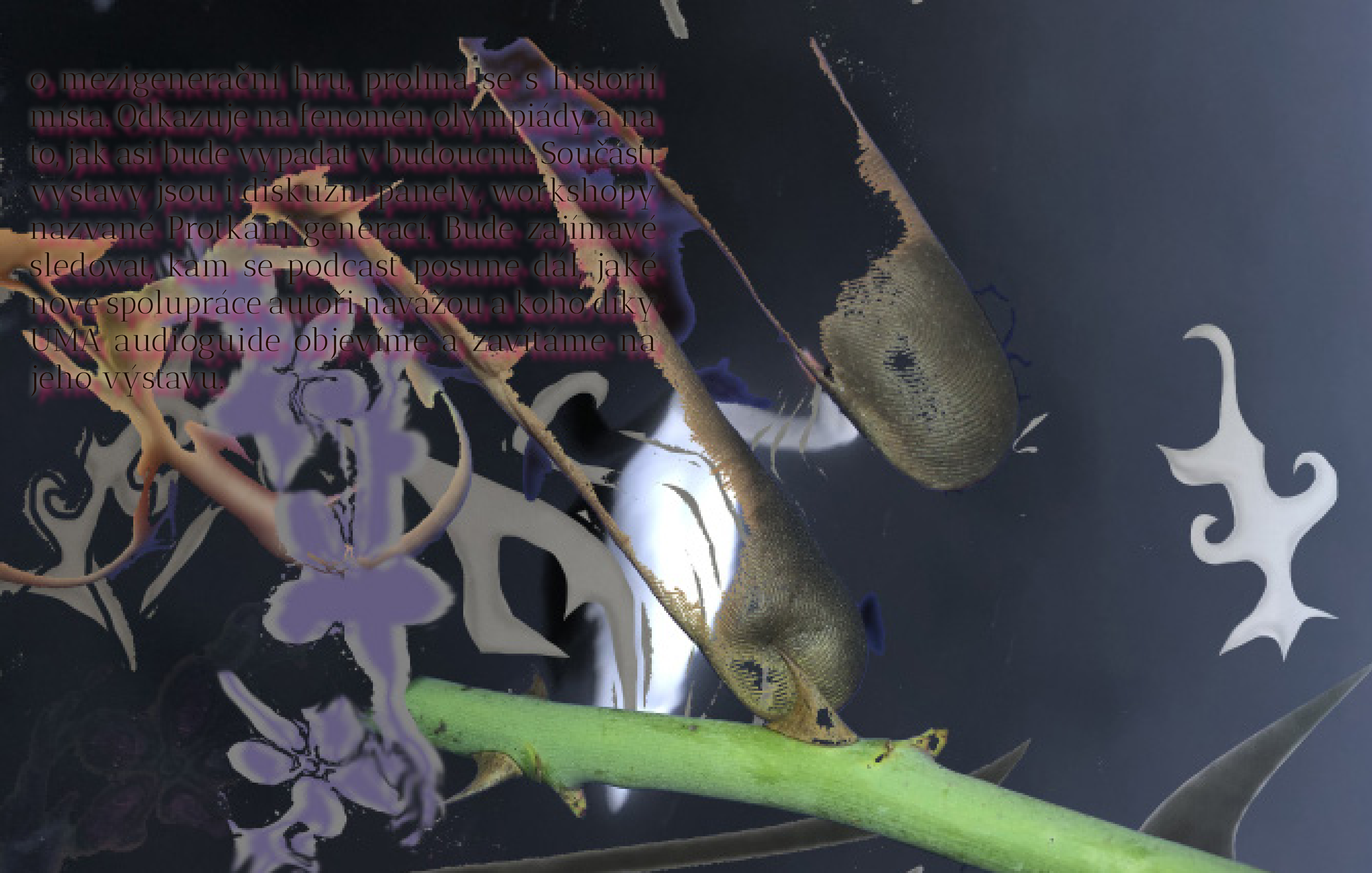

„UMA audioguide,“ zní na úvod podcas-
tu na Spotify, jež jsem objevila relativně
nedávno. Jedná se o krátké, cca desetimi-
nutové rozhovory s umělci nebo kurátory
současných výstav v nezávislých galeri-
ích a jiných výstavních prostorech. Dají se
přehrát také přímo na jejich SoundCloudu.
Tvůrci rozhovorů přibližují posluchačům
kontext vzniku jednotlivých výstav, ale
i celkovou tvorbu vystavujících. Slouží jako
výborný doplněk k anotacím výstav, jisté
promo umělcům, ale také možný příjemný
dozvuk výstavy v uších návštěvníků ces-
tou domů. Dozvídáme se jejich prostřed-
nictvím, co stálo za vznikem projektů, ně-
kdy plány autorů do budoucna a mnoho
dalšího. Audioguide může sloužit také jako
upoutávka, díky níž se rozhodneme přijít
na výstavu podívat. První díl UMA audio-
guide je ze 26. září 2019, projekt tedy běží

chvilku přes rok, za tu dobu vzniklo přes
šedesát nahrávek. Premiéru představovala
Kvadratura skvrny Tomáše Predka v Gale-
rii Ferdinanda Baumanna. Od té doby nám
byli představeni umělci z různých koutů
republiky, již pracují s rozličnými materiály,
tématy a prostory. Platforma spolupracuje
s galeriemi napříč republikou. Nejvíce jich
čítá Praha – např. Fotograf Gallery, Karlin
Studios nebo Pragovka Gallery. V Brně ne-
zaostává Industria Art či OFF/FORMAT. Hra-
ničář zastupuje Ústí nad Labem. Zaujal mě
dílo o výstavě nazvané Stáří, v níž se kurátoři
výstavy (Martina Johnová a Ondřej Vicena)
zabývají vztahem dvou generací, jak v pod-
castu říkají „z větší šíře“. Johnová přibližuje
vznik nápadu a představuje několik vysta-
vujících. V rámci výstavy vznikla také in-
tervence v prostoru, kterou má na svědomí
designér Ondřej Vicena. Jedná se podle něj

o mezigenerační hru, prolíná se s historií místa. Odkazuje na fenomén olympiády a na to, jak asi bude vypadat v budoucnu. Součástí výstavy jsou i diskuzní panely, workshopy nazvané Protkání generací. Bude zajímavé sledovat, kam se podcast posune dál, jaké nové spolupráce autoři navážou a koho díky UMA audioguide objevíme a zavítáme na jeho výstavu.

SULC KOLEKTIV

SULC kolektiv je projekt Filipa Tatýrka a Vojty Kočího, dvou spolužáků z pražské UMPRUM, kde se potkali v ateliéru animace. Spolu mají za sebou už vícero projektů. Vojta Kočí vytvořil hudební videoklip Opak Dissu labelu k tracku Fabia Trap, účastnil se v roce 2017 pražského festivalu ilustrace LUSTR nebo přehlídky Pokoje. Filip Tatýrek vytvořil mimo jiné plakát na událost UM-EX-PARTY nebo ilustrace na triko pro skupinu cestovatelů z CZECHTRAVELHOLICS, stejně jako Vojta se s ateliérem účastnil přehlídky Pokoje.

Zdá se mi, že děláte každý dost rozdílné věci, z čeho vzešel nápad vytvořit duo SULC kolektiv? Chcete do kolektivu přibírat další lidi a rozšiřovat ho, nebo plánujete zůstat ve dvou?

Filip Tatýrek: Nápad vzešel při studium na Umprium v ateliéru filmové a televizní grafiky, ve kterém stále studuji ve stejném ročníku, jelikož jsme většinou na svých projektech pracovali v společném ateliéru, bavili jsme se o svých projektech i o projektech, které nás zaujaly, až jsme si řekli, že bychom mohli zkusit rozjet toto sdružení a občas se spojit a vytvořit nějaký ten projekt společně. Nutno zmínit, že na počátku jsme byli trojice, společně ještě s naší spoluzáčkou Martinou Chlebounovou, byl to tedy takový ročníkový projekt, ta se ovšem posléze odpojila, ale doufáme, že se třeba ještě připojí. Spíš to tedy vzniklo z nějakého podobného pohledu na animaci, to, že jsou naše věci rozdílné, beru spíš jako klad, občas je to pro mě docela osvěžující, každý si pěstujeme různou estetiku, avšak když se střetnem, je to občas trochu boj, jelikož každý se tam snaží procpat co nejvíc sebe, ale tím, že musíme dělat kompromisy, mi přijde, že vznikne zas nějaká jiná cesta, na kterou by sám ani jeden nepřišel. Dalšímu rozšiřování našeho týmu se asi nevyhýbáme, jen zatím ještě nepřišel takový úkol, u kterého bysme si řekli, že to ve dvou nezmákneme.

Vojta Kočí: Jojo, jak říká Filip... V atáku většina studentů pracuje v blízkém kontaktu vedle sebe a často spolu navzájem věci konzultujeme, čímž občas dochází k tvůrčímu vzájemnému zalíbení dvou či více autorů a vznikají různé spolupráce. Oba jsme samozřejmě spolupracovali s mnoha jinými kamarády z ateliéru, nicméně svoje vzájemné spolupráce jsme se rozhodli zaštitit touto lahodnou značkou... Bůhvíproč. Ale nikdy není na škodu věci pojmenovávat. Naše věci se mohou zdát vnějšimu pozorovateli dost odlišné. V případě animace však nelze sledovat jen výtvarnou stylizaci. Tu máme trochu odlišnou. Více než odlišností je ale společnejch jevů – třeba taková

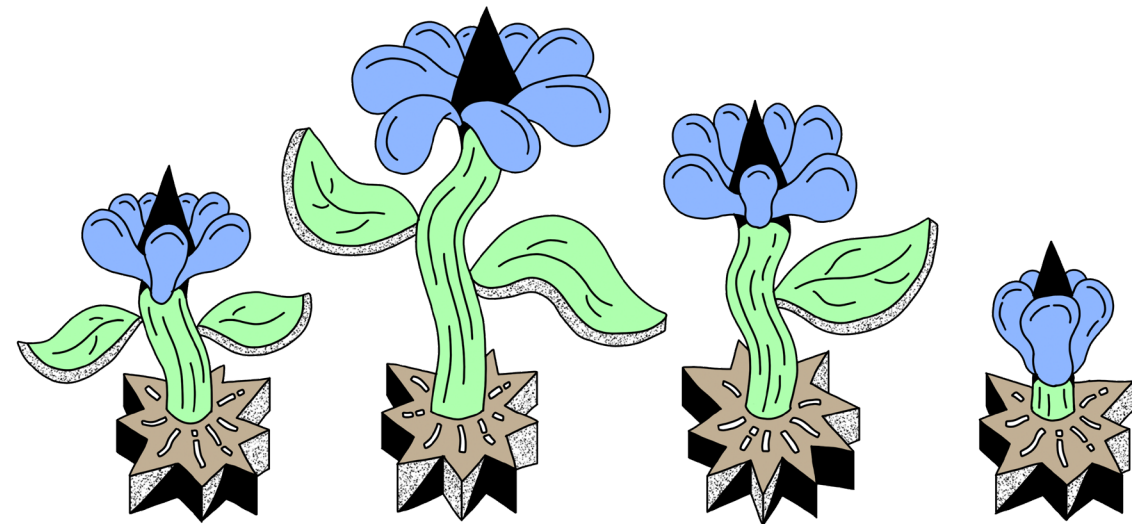
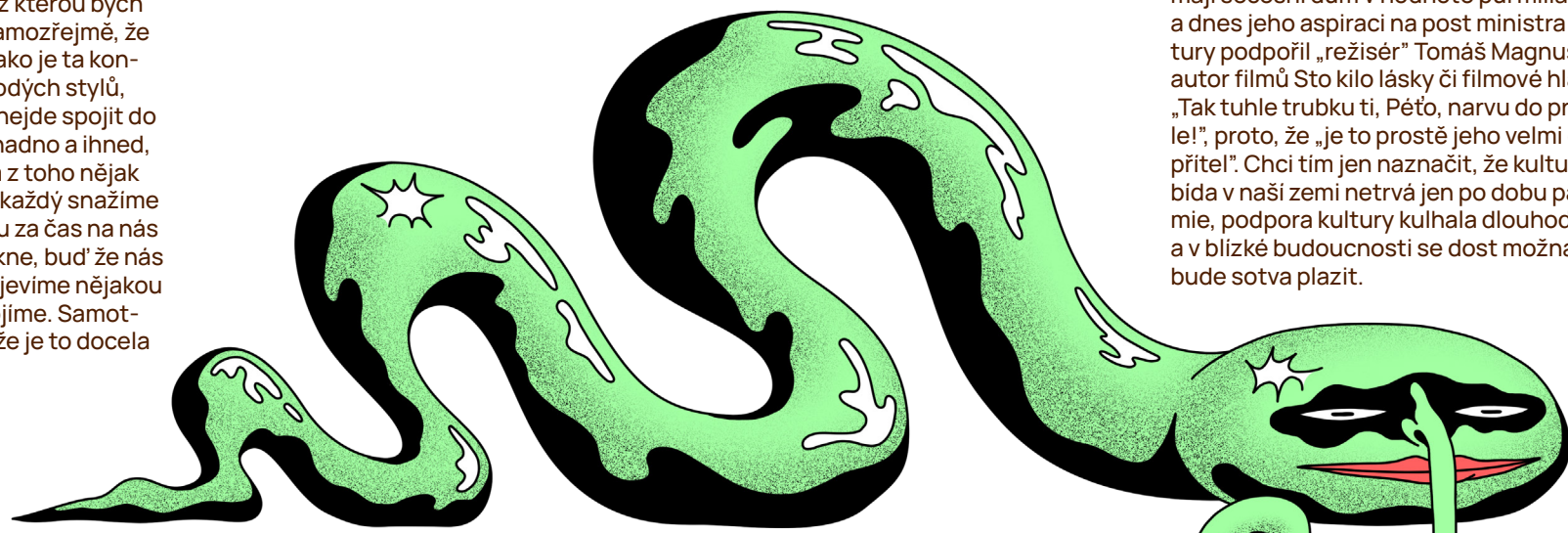
zvláštní pitoresknost až „vyksichtěnost“, záměrně pitomý humor, atp. A zejména pak v samotné estetice pohybu vidím nějaké podobnosti – pohybová přebujelost, utilizace retardovaných a vykloubených pohybů atp. Estetika samotného pohybu, nikoliv tedy výtvarného výrazu, není úplně obecně známá disciplína a nepříliš mnoho animátorů si tenhle autorský „pohybový styl“ pěstuje a kultivuje, naše práce v tomto ohledu ale nesou jistou podobnost. A jak říká Filip. Odlišnost našich výtvarných stylizací je výhodou. Osobně třeba nemám rád dokonale konzistenci animovaného obrazu, naopak raději michám více animačních technik do jednoho obrazu. A podobně oceňuji eklektičnost vzlínající z mixů našich dvou stylů. Přesto, jak už Filip naznačil, jsem se párkrát provinil přílišnou autokraticí a necíleně jsem Filipův styl krotil, za což se mu zde omlouvám. Na tomto nešvaru zapracuji, přísahám.

V čem je práce v SULC jiná, než když se věnujete individuálním projektům? A jak velký prostor ve vašich aktivitách zabírá?

Filip: Za mě je jednoznačné plus, že jsem většinou zvyklý pracovat sám a lámat si nad problémy hlavu pouze v jednom. A však ve dvou je to v něčem přívětivější tím, že řešíme problémy společně - je v tom za mě asi uvolňující v něčem, že na mě nepadá celá tíha projektu a i to, že je při projektu větší zábava, než kterou bych zažil sám se sebou. Samozřejmě, že jsou i negativní věci, jako je ta konfrontace dvou různorodých stylů, což, jak lze očekávat, nejde spojit do jednotného vizuálu snadno a ihned, avšak vždy jsme zatím z toho nějak vybruslili. Podle mě si každý snažíme dělat své věci a jednou za čas na nás SULC odněkud vykoukne, buď že nás někdo osloví, nebo objevíme nějakou výzvu, ke které se spojíme. Samotného mě překvapuje, že je to docela

kontinuální, ty práce, zatím nás to nějak neopustilo na dlouho, avšak uvidíme, jak to půjde dál.

Vojta: Já si myslím, že jde docela dobře intuitivně odlišit, které práce je lepší dělat samostatně a které dohromady. Přece jenom některá zadání snáší tu eklektičnost a divokost lépe než jiné. Nutno ale podotknout, že stále studujeme, a tudíž se věnujeme většinovým dílem školním projektům, které jsou z principu autorské. Tudíž jsme těch společných zakázkových i volných prací nevymlaskli mnoho, ač v pravidelných intervalech. Většinou to byly projekty, které umožňovaly větší prostor pro svobodnej projev a řízené estetické šílenství hraničící skoro až s parodií „dobrého vkusu“, a tedy nás nezastrašovaly těmi vysokými nároky na konzistenci a reprezentaci. A vždycky to byla díky společnému účelu zábava i adrenalin, které jsou standardem při ateliérové školní práci, ale při zakázkách nejsou samozřejmě... Nicméně ta individuální tvorba je také důležitá. Jednak proto, že skrz ni lze filtrovat to ryze autorské puzení, které u spolupráce může vést k již zmíněným neshodám, jednak proto, že u některých činností je spíše než to kolektivní jiskření podstatná pevná ruka a jasný jednotný plán. Vzájemná spolupráce totiž často silně zesložituje i základní technický postupy – standardy exportu, architektura projektu v After Effects, atp., což u samostatné práce odpadá.

V současnosti dochází k velkému útlumu kultury, pociťujete to i na poli animace nebo zůstáváte nezasaženi situací?

Filip: Jelikož se v současné době věnuji digitální kreslené animaci, která není vázaná tolik na okolní vlivy, avšak je pro ni zásadní dlouhé trpělivě vyseďávání, tak se snažím zůstat alespoň malinko pozitivní. Vojta: Je fakt, že k osobní motivaci vydržet sedět na židli v přítmi pokoje a makat pandemii možná pomohla. Animace určitě není tak drasticky zasažena jako živé umění, galerijní kultura atp., ale zase bych tu situaci nezlehčoval. Samozřejmě poptávky po pohyblivém obrazu se utlumily čistě z důvodu plíživé ekonomické krize. Ale hlavně samotné kulturní vyžití je pro většinu tvůrčích lidí životní nutnost, tudíž já osobně třeba už trpím dost. Už na sobě pociťuju silnej kulturní absták a jen co se otevrou kulturní domy, hodlám oběhnout všechna divadla, kina a galerie v okruhu pěti kilometrů. Mimochodem, v tento moment, kdy odpovědi s trapným zpožděním sepisujeme, visí ve vzduchu možnost, že bychom mohli mít brzy nového ministra kultury, Jana Birkeho. Jan Birke dosáhl středoškolského vzdělání na střední strojírenské škole, načež na další vzdělání rezignoval, obhajuje svůj vztah ke kultuře vystudovanou ZUŠkou a tím, že v Náchodě mají cesní dům v hodnotě půl miliardy, a dnes jeho aspiraci na post ministra kultury podpořil „režisér“ Tomáš Magnusek, autor filmů Sto kilo lásky či filmové hlášky „Tak tuhle trubku ti, Péto, narvu do prdele!“, proto, že „je to prostě jeho velmi dobrý přítel“. Chci tím jen naznačit, že kulturní bída v naší zemi netrvá jen po dobu pandemie, podpora kultury kulhala dlouhodobě a v blízké budoucnosti se dost možná bude sotva plazit.

Největší úspěch, který jste dosud zaznamenali, je nominace na Cenu Czech Grand Design v kategorii Ilustrátor roku za vaše vizuální zpracování festivalu LUSTR 2020. Čekali jste to? Co pro vás tahle nominace znamená?

Filip: Nečekal jsem to. Je to určitě velká čest, být v takové společnosti suprtalentovaných lidí, ač si myslím, že vzniká mnoho dalších skvělých projektů, které by mohly být také oceněny, snad na ně čeká ocenění alespoň jinde.

Vojta: Já bych to trochu rozvedl... Za prvý si myslím, že to není náš největší úspěch. Za úspěch považuji, že se nám těch pár projektů povedlo společně dotáhnout do víceméně zdárných cílů, a že se podle mě povedly. Nominaci na Czech Grand Design nepovažuji úplně za úspěch z mnoha důvodů. Za prvé to nebyl náš cíl a těžko uspětí v něčem, co není plánováno. Za druhé, obávám se, že tato nominace se nám přihodila dost náhodou, jako ostatně celá ta peripetie kolem festivalu LUSTR. Možnost vytvořit vizuál LUSTRu nám spadla do klína náhodou, byla cenou pro vítěze diváckého hlasování o nejlepšího ilustrátora LUSTRu, které jsme vyhráli díky tomu, že jsme skoro jako jediní nevystavili svoje již existující ilustrace, ale vytvořili projekční instalaci přímo pro LUSTR... A pohyblivý obraz si návštěvník zapamatuje snáz než statickou ilustraci, kterých bylo vystaveno strašně moc. Nominování na CGD jsme pak asi byli v důsledku této náhody. Zdá se už skoro tradicí, že autoři vizuálu LUSTRu jsou nominováni. Nicméně je to samozřejmě velká čest. Jakkoliv se dá zpochybnit smysl a nominační systém této „soutěže“, je samozřejmě příjemné být ve společnosti výtečných ilustrátorů, obzvláště proto, že sami jsme spíše animátoři. Současně ale vyvstává otázka, proč se CGD nezdá mít mechanismy, jak nomitovat, zhodnotit a ocenit pohyblivý obraz, nikoliv jen animovaný film, ale i motion design či užitý pohyblivý obraz...

Jaké vlastnosti musí mít dobrý animátor? Bez čeho se podle vás u animace nikdy člověk neobejde?

Filip: Animace je dle mého dosti specifický obor, který shlukuje spoustu profesí a znalostí. Můžete pracovat s prostorovými loutkami, což se více blíže sochařství až kutilství, nebo můžete jít kreslenou cestou, kdy si vše nakreslíte, avšak cokoliv je spojené s animací, spolkne mnoho času, než se dokopete ke konečnému výsledku. Proto je za mě asi důležitá trpělivost, až určitá zapálenost pro tento typ vyjadřování. Vojta: Trpělivost. To je taková hodně klasická odpověď. Animátoři by asi měli mít stejné vlastnosti jako ostatní lidé – dobré. Ale ještě jeden pragmatičtější dodatek – asi je u animátora vitán zájem o fungování a estetiku pohybu. Protože sebelepší výtvarník nemusí být šťastný jako animátor, když ho principy pohybu nezajímají, že ano.

Umělecké prostředí umí být velice konkurenční. Platí to i u animace?
Filip: Ano
Vojta: To nekonkurenčnější...

Kdy vás poprvé napadlo, že byste se chtěli věnovat animaci? Jestli byl nějaký moment, který vás přesvědčil, nebo jde spíše o vyústění dlouhodobého zájmu.

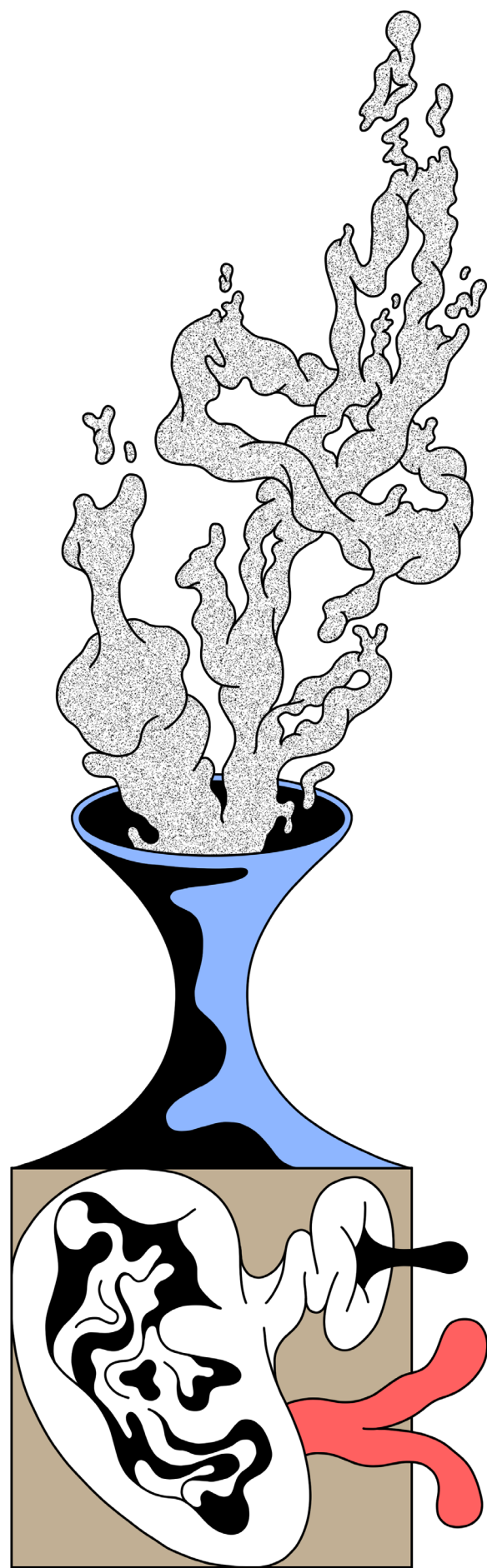
Filip: Pomatuji si to přesně a je to pro mě záhadou, že se to se mnou táhne až doted', nějak jsem si zkusel dělat animované pokusy už na základce a zůstal jsem u toho až doted', nechápu.

Vojta: Tyjo, já jsem se k animaci dostal lehkou oklikou, ale ten prapočátek nějakýho silnějšího a systematičtějšího tvůrčího snažení si taky pamatuju kupodivu naprosto přesně – četl jsem asi ve dvanácti letech článek na herním webu hrej.cz o nezávislém finském vývojáři Hempulim

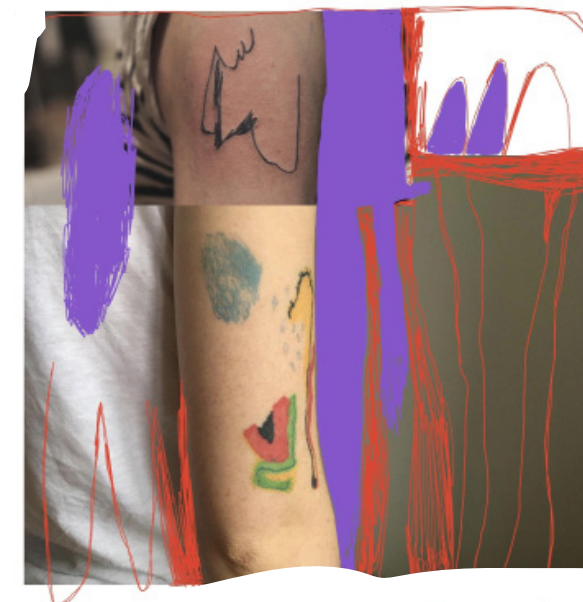
(vlastním jménem Arvi Teikari). Když jsem se dočetl, že je mu šestnáct a sám si doma bastlí primitivní počítačové hry, stáhl jsem si program Game Maker a ve velmi útlém věku jsem se do toho pustil taky. Od dvanácti let jsem pak pronikal do nezávislé herní scény a sám vytvářel mnoho různých her, díky čemuž jsem se naučil programovat, digitálně kreslit a primitivně animovat atd. Byl to pro mě tak obsesivní koníček, že jsem díky tomu zcela promeškal pubertu, která mě prostě zcela minula, čímž jsem se neoddával tradičním teenage kratochvilím, nýbrž seděl doma a bastlil hry. Z celé té škály disciplín, které médium počítačové hry propojuje, se ve mně postupně vykrystalizoval zájem hlavně o ten pohyblivý obraz, což mě pomalu nasměrovalo na uměleckou vysokou školu.

Máte nějakou osobnost, ke které vzhlížíte? (nemusí to být nikdo z oboru, kdokoli, kdo vás zásadně ovlivnil a inspiruje) A proč?

Filip: Limonádový Joe, je to správný chlapík.
Vojta: Karel Fiala.

Magdaléna Pacíková vytváří originální a osobité kresby, jež následně používá jako návrhy pro barevná, často velmi abstraktní tetování. Několik jejích návrhů, a dokonce i tetování naleznete na jejím instagramovém účtu @maburga. K fotografickým tetování tvoří i barevné koláže, které vtipně a hravě doplňují galerii.

EDUARD ADAM DRŠZULIK

Viděla jsem rozhovor, v němž jsi mluvil o svém dětském snu stát se baletákem. Jak ses vyrovnával s postupným zjišťováním, že z tebe baleták nikdy nebude? Přicházelo to v ruku v ruce s pocitem, že by ses radši věnoval contemporary, nebo to naopak bylo až jakési vyústění?

Je pravda, že s nástupem na taneční konzervatoř jsem měl představu, že se ze mě stane baletní tanečník ve velkých kamenných divadlech s opulentními představeními a vším, ale tahle představa se v průběhu let studia postupně rozplývala, tenhle sen, jelikož jsem více začal rozumět tomu, že mé tělo obecně není takto stavěno a nikdy, i kdybych pracoval 24 hodin denně, se moje výsledky nebudou dát porovnat s někým, kdo se narodil s perfektním tělem pro balet. A právě ta změna nastala s mou první choreografií, kterou jsem vytvořil ve čtvrtém ročníku pro vyhlášenou mezinárodní choreografickou soutěž mladých tvůrců. Tehdy nastala změna mého uvažování. V současném tanci můžu vyjadřovat své pocity, emoce, myšlenky a být sám sebou na jevišti – i ta změna od tanečníka k performerovi, kdy tanečník hraje nějakou roli, ale performer je na jevišti sám za sebe, je tam přítomen a tvoří svoji osobnost. V průběhu prohlubování informací spojených s tímto alternativnějším směřováním organicky vznikalo, že jsem se začal více věnovat současnému tanci, kde ta pravidla opravdu už moc neexistují a je to fúze různých uměleckých odvětví dohromady. Líbí se mi na tom, že se propojují složky navzájem, vznikají zajímavé věci a proces vytváření inscenací je různorodý. Může to být založeno třeba na osobních pocitech, zkoumání určitých společenských fenoménů, a může se udělat i vědecký výzkum, na základě kterého se uskuteční to představení. Taky se mi líbí, že se pracuje s různými prostory, není to omezeno na divadlo, jen na jeviště a hlediště. Propojení běžného života s uměleckým životem je naborování těch hranic vysokého a nízkého umění.

Má podle tebe tanec nějaké hranice, co se týče témat? Je něco, o čem bys nikdy choreografii nedělal, protože ti to připadá tabu? Nebo je právě tanec prostředkem, který by se neměl bát zobrazit cokoli?

Já si myslím, že tanec a obecně performativní umění je skvělé v tom, že v něm není nic tabu. Naopak si myslím, že to ta tabu bojí. Skrz tělo a fyzický projev se dá ztvárnit všechno, nejsme omezeni pouze na slovní pojmy, ale dokážeme skrz to výtvarno a fyzičnost ztvárnit takové věci, které by se slovy prostě nedaly popsat. Obsahuje to větší osobní výpověď, která je abstraktnější, ale přitom jde do daleko větší hloubky.

Dokončuješ studium na pražské HAMU. Kam povede tvoje cesta dál? Přemýšlel jsi nad sbíráním dalších zkušeností v zahraničí?

Ano, ukončuju studium na HAMU, kam povede má cesta dál, přesně nevím. Právě prožívám existenciální krizi, že nevím, co budu dělat. Je to taková nepříjemná situace, ale doufám, že budu pokračovat tak, jak jsem pracoval donedávna, že dostanu různé nabídky jako tanečník, a taky že budu mít možnost tvořit své vlastní choreografie, své vlastní věci. Nad sbíráním zkušeností v zahraničí jsem přemýšlel, velice, chtěl jsem například odjet do Londýna nebo do Berlína. Ale čím více cestuji a trávil jsem čas v těchto velkoměstech, uvědomil jsem si, jak složité by bylo někam odjet a začínat tam úplně od nuly. Přece jenom nyní tady v Praze už mám nějaké kontakty, znám se s některými lidmi, máme svoji SZ² tančeni grupu. Nerad bych teď opustil tohle všechno, když se to začíná pomalu rozjíždět. Ale určitě bych rád nabral nějaké zkušenosti i jako interpret, jako tanečník i jako choreograf někde v cizině, protože si myslím, že když jsem byl například na studijním pobytu ve Švýcarsku, tak vím, kolik mi to dalo, nové impulsy, noví lidé a nové prostředí. To všechno je osobní vývoj a rozvoj, člověk přichází do různých situací, se kterými se musí vypořádat, to ho posouvá dál a má potom co nabídnout. Má s čím pracovat ve své tvorbě. Momentálně se připravuji na doktorské studium Choreografie a teorii choreografie na HAMU, a zároveň budu dělat přijímací zkoušky na filozofii na Karlově univerzitě. Asi bych se chtěl zkusit přihlásit na Akademii výtvarných umění v Praze a přiblížit se vizuálnímu umění. Pracovat více s performancí, instalacemi apod. než přímo s choreografií.

A co je tedy podle tebe „virtuální“ a co „aktuální“ v tanci?

O tom jsme se právě zmiňovali v té Zpřítomněné choreografii a odkazovali jsme se na filozofa Gilla Deleuzeho. Virtuální tedy znamená ten nekonečný potenciál ztvárnění jednoho pohybu nebo nějaké určité struktury. Abych to vysvětlil, máme vytvořenou nějakou pohybovou sekvenci nebo celé představení a virtuální znamená to, že když se představení odehrává, tak se pokaždé ztvárňuje jinak, v jiném čase, v jiném prostoru, v jiném mentálním nastavení interpretů atd. Potom to aktuální se stává to, co je teď přítomně ztvárňováno, takže to virtuální je ta nekonečná možnost aktuálních zpřítomnění. Snad jsem se vyjádřil nějak srozumitelně.

Měl jsi někdy pocit, že se dostáváš do tvůrčí krize? Jak se z ní dostat ven?

Ano, já jsem v tvůrčí krizi stále a pořád, a jak se z ní dostat, to bych taky rád věděl. Ale co mi pomáhá, tak je hodně cestování. Jet někam sám do zahraničí, ztratit se někde. Pak člověk získává nové podněty a impulsy. Nebo třeba – jsem inspirován rave culture, taneční undergroundovou scénou, velice mi pomáhá, když jdu na nějakou akci a tančím. Mnoho mých nápadů a choreografií vzniká na party, kdy dochází k uvolnění a transcendentálním prožitkům. Ale jestli někdo ví, jak z tvůrčí krize, budu velice rád za nějaké nápady. Ještě mě napadá, že rád čtu, velice zajímavá je inspirace nějakou literaturou nebo výzkumy.

Všimla jsem si, že když mluvíš před diváky, jsi velmi nervózní. Při tanci ale vypadáš uvolněně, v čem vnímáš rozdíl mezi verbálním a nonverbálním projevem?

Když musím mluvit na jevišti před diváky a v této spojitosti se Zpřítomněnou choreografií, kdy to byl opravdu odborný výzkum a měl jsem se vyjadřovat na úrovni, bylo pro mě velice náročné. Jsem celý život zvyklý se vyjadřovat jako tanečník a ta verbální stránka je dost upozadovaná, takže je to pro mě velice nekomfortní a jiné. Naopak vzhledem k tomu, že celý život tančím, tak s nonverbálním projevem nemám problém. Myslím si, že rozdíl mezi nonverbálním a verbálním projevem je, že verbální je konkrétní, má daná pravidla, musí být vyjádřen tak, aby to bylo pochopitelné. Nonverbální projev je abstraktnější, není tolik konkrétní, člověk se může více ponořit a ztratit se. Nevím, něco asi na tenhle způsob.

Spoluzakládal jsi soubor SZ² taneční grupa, je něco, v čem se s ostatními členy úplně míváte?

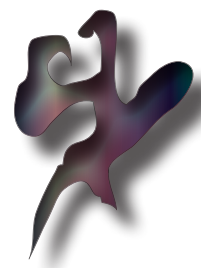
Nevím, co bych mohl zmínit. Vybrali jsme takový tým, kde se všichni respektujeme a rádi tvoříme společně, i když každý máme své různorodé zaměření. Tahle jinakost i v přístupech dává vzniknout zajímavým věcem. Myslím si, že já jako člen SZ² taneční grupy jsem více odvážnější, chci něčím nešokovat, ale jít za hranice tabu a zkoumat současnou společnost a současné věci.

Tvá inscenace uvedená v Divadle Archa Zpřítomněná choreografie se věnuje mimo jiné také grafickým záznamům tance a strojovosti pohybů. Můžeš čtenářům více přiblížit, o co se jedná?

Nezabývá se strojovostí pohybů. Zabývá se více věcmi – nejdříve jsme začali pracovat s tématem komunikace, jak se dá choreografie, pohybový text převést do různých komunikačních kanálů, to byl prvotní impuls. Poté jsme se zabývali tím, jak se dá choreografie opřít od tance, pohybu a lidského těla, což je samo o sobě dosti ožehavé téma, především pro taneční antropology. Těchto témat se celá inscenace dotýká. Když se vrátím k těm grafickým záznamům, tak to je velice zajímavá věc. Například činoherci, ti mají vždycky daný text/scénář, podle kterého se představení nazkouší, mají nějaký podklad, tak se to dá snáze uchovávat. Ale i u činohry se nikdy nedá zachovat ten performativní akt. U nás je to těžší, my nemáme žádný původní text a choreograf je tedy ten, který onen pohybový text vytváří. Jenže například jako hudebníci používají notové záznamy (což je hudba přenesena do speciálního zápisu), u tance je přepis daleko složitější. Proto bylo vždy těžké archivovat a zaznamenat pohybový text, což vedlo k vytvoření různých tanečních zápisů. Asi takový jeden z nejdokonalejších a nejpřesnějších je Labanova kinetografie, což je systém grafických značek, který dokáže do posledního detailu zaznamenat, archivovat a zapsat pohyb, což si myslím, že je naprosto úžasná věc. Dá se s tím později pracovat a kdokoli, kdo s tímto záznamem umí pracovat, a nebo ho číst, může obnovit představení přesně dle původního znění. Využívání tohoto systému není časté, je docela obtížné se jej naučit a číst, a také to zabere spoustu času – v současnosti se to ani moc nepoužívá, jelikož je kladen důraz na přítomný okamžik, spontánní vyjádření performerera na jevišti. Choreografie mnohdy není striktně daná a aktuální vyjádření často vychází i z improvizčních zadání, improvizace se často vyskytuje i přímo v představení

Jak odpočíváš od práce? Máš nějaký jiný koníček, u kterého vypneš?

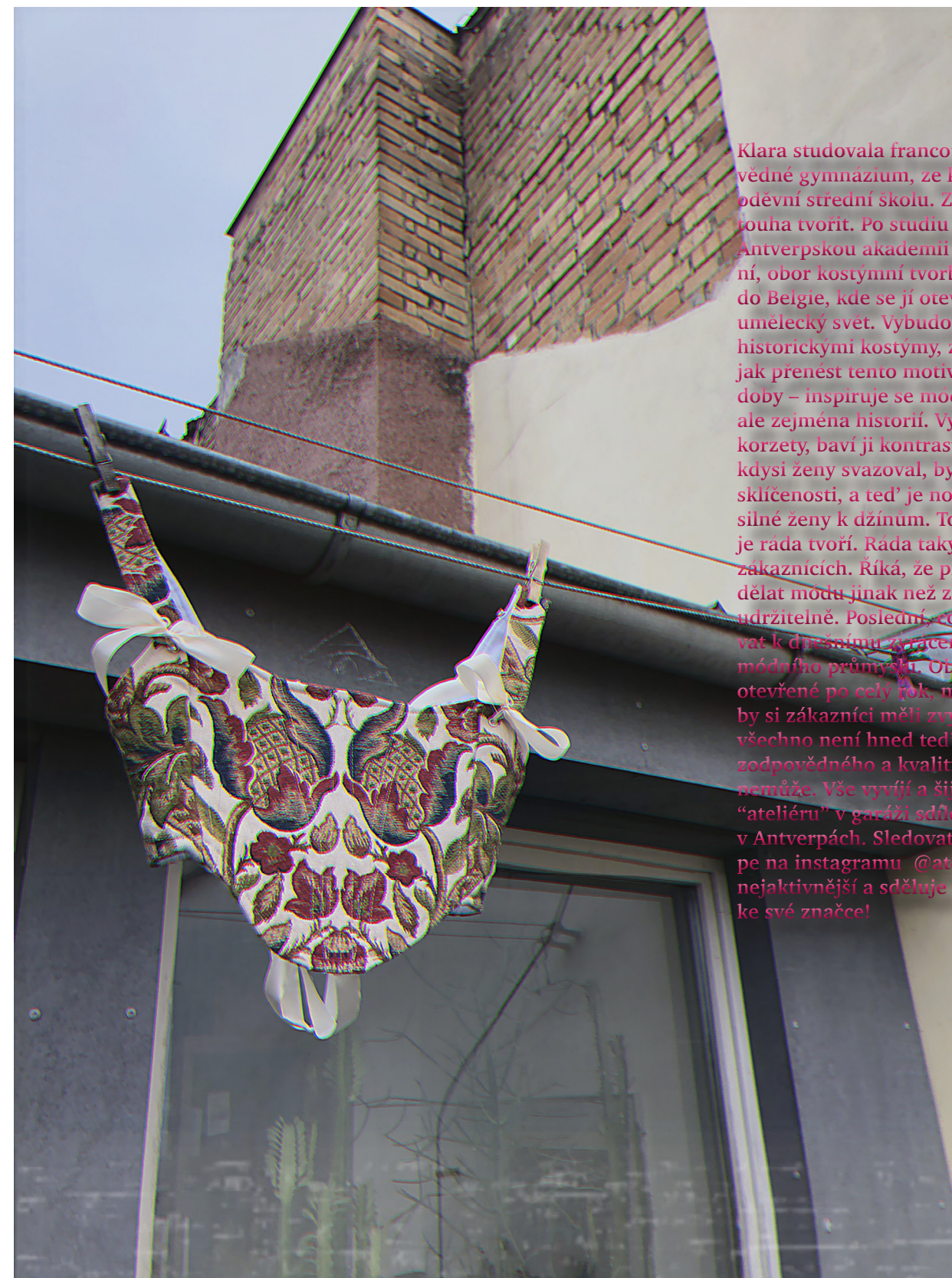
Vypínám momentálně u čtení a potom ztrácení se v přírodě. Poslední dobou jsem začal i malovat, dejme tomu, je to spíše práce s kompozicí a s nějakými různými objekty, to mě začalo bavit. Je to pro mě taková terapeutická záležitost. Mám asi problém, že nedokážu zastavit svůj tok myšlenek, pořád nad něčím přemýšlím a vytvářím si otázky v hlavě, na které asi ani neexistuje odpověď, ale stále mi tam probíhají myšlenkové pochody, což je občas velice únavné. Ale u čeho opravdu vypnu, tak je nějaká ta party, kdy se člověk oprostí od všeho a na pár hodin je svobodným jedincem, individuem.

Alžběta vystudovala Střední školu umění a designu v Brně, obor Užité fotografie a média. Již delší dobu se kromě své profilace ale zabývá módou. Nejdříve tvořila do šuplíku a nyní konečně veřejně představila své kousky pod značkou alžbeta. Hlavním momentálním znakem jejích oděvů (převážně topů) je sešívání jednotlivých kusů látek a vytváření průhledných strukturovaných crop-topů. Účastnila se několika pop-upů jako například na dvoře Divadla Husa na provázku v Brně nebo pražské akce Trochu hodně. K nahlédnutí do svého sortimentu využívá instagramový účet [alzbetadrcmankova](#), přes který se lze s Alžbětou domluvit na zamluvení a vyzvednutí nebo poslání jakéhokoli volného topu!

Klara-Marie Blizz

Klara studovala francouzsko-přírodovědné gymnázium, ze kterého odešla na obecní střední školu. Zde se vyvíjela její touha tvořit. Po studiu byla přijata na Antverpskou akademii výtvarných umění, obor kostýmní tvorba. Přesunula se do Belgie, kde se jí otevřel zcela nový umělecký svět. Vybuodovala si fascinaci historickými kostymy, začala zkoumat, jak přenést tento motiv do módy dnešní doby – inspiruje se modou, uměním, ale zejména historií. Vytváří autorské korzety, baví ji kontrast, jak korzet kdysi ženy svazoval, byl symbolem sklíčenosti, a teď je nosí sebevědomé silné ženy k džínům. To je důvod, proč je rada tvořit. Rada taky vidí své věci na zakaznicích. Říká, že pro ni nemá smysl dělat módu jinak než zodpovědně, udržitelně. Poslední, co chce, je přispívat k dnešnímu zvrácenému systému módního průmyslu. Obchodníky nemá otevřené po celý rok, myslí si totiž, že by si zákazníci měli zvykat na to, že všechno není hned teď, tak přeci nic zodpovědného a kvalitního fungovat nemůže. Vše vyvíjí a šije sama ve svém "ateliéru" v garáži sdíleného domu v Antverpách. Sledovat ji můžete nejlépe na instagramu [@ateliervona](#), tam je nejaktivnější a sděluje tam veškeré info ke své značce!

Barbora je aktuálně studentkou brněnské ŠURky, kde se čtvrtým rokem věnuje grafickému designu. Už jako dítě toužila být návrhářkou a šít, což se jí po několika dlouhých letech splnilo. Ve tvorbě vlastních modelů našla velkou vášeň a v roce 2020 spustila na Instagramu projekt Clora. Clora původně pouze pracovní název Bářiny prvotní tvorby, je nyní její virtuálním katalogem, kde sdílí průběh i výsledky své práce. V rámci Clory tvoří upcyklované kousky, ale také pracuje s deadstock materiály, používá třeba záclony a hlavním zdrojem materiálů jsou pro ni brněnské sekáče. Našla lásku k bambusové teplákovině, která se vyrábí právě u nás v Česku. Inspiruje se herci, filmy a obecně je fascinovaná pop-culture. V tento moment ale sahá po motivech z dětství a připravuje nové kousky, které budou mít moc přenášet do bezstarostných časů. Bára ve fashion a její vliv silně věří a ráda by se oděvní tvorbě věnovala na profesionální úrovni. Její další kroky lze sledovat na účtu @clora_studio.

English summary of the content

This magazine is an authorial work of Marika Krčmářová and Kateřina Stündlová. It is the very first conception of concentrated writing about themes connected to art/culture which resonate with us, which we find interesting and inspiring. The main aim is to focus on young and emerging artists and artist groups, who do not have enough of today's mainstream journalists' attention. Another part of the concept is focused on our favourite artists who agreed to make an interview with us for what we thank them a lot and feel blessed (praying hands emoji).

The content of the magazine consists of interviews with:

Eduard Adam Orszulik is a young choreographer studying at The Academy of Performing Arts in Prague (The Music and Dance Faculty), department of choreography. He started a dance group called SZ² taneční grupa and the interview is centred around his performance Zpřítomněná choreografie (Present choreography).

Matěj Pšenička is a student of Academy of Fine Arts in Prague, department of new media II. He is a part of New Aliens Agency which is most known for functioning as a place without prejudices and an agency promoting diversity of its models. In the second part of the interview, we focused on his work with sustainable materials and uses recycled clothes in his works, that is another part of the interview.

SULC kolektiv is a duo of animators who are finishing their studies on Academy of Arts, Architecture, and Design in Prague in animation studio of film and TV graphics. They were nominated for Czech Grand Design award in animation for the visual identity of LUSTR festival 2020 (a Czech festival about illustration).

slow tv (curators Anna Chrtková and Petr Dlouhý) organize y events in Divadlo X10 (Theatre X10) which main role is to get the performance of the actors from theatre buildings outside and use space in new ways. Slow tv via a trilogy is a 10-hour stream full of work filled with up-and-coming artists from various branches of art.

Jindřich Štreit, one of the most renowned Czech photographers also known all over the world. Mr. Štreit takes photos of varied topics but he is known mainly for his photos documenting social issues such as homeless people, Gypsies, prisoners and so forth.

A Certain part of the magazine is filled with texts about: Music label Gin&Platonic who characterize themselves as „systematic overcoming of longing since 2016“. The label and artist group started as a blog about music, nowadays they are releasing work of a plethora of artists from abroad such as Aleksei Podat, Forces, julek ploski, Strachkvas etc.

UMA Audioguide is a podcast about artists and their exhibitions, work, and inspirations. It is a 10-minute-long interview face to face with an artist and the interviewer. Our talks mainly concentrated on one exhibition in Ústí nad Labem in gallery called Hraničář. The exhibition is called Stáří (Old age).

Divadlo Aldente (theatre group Aldente) is based on working with Down syndrome disabled actors. The work is specific and it interesting in many ways. The group presented works such as a performance called Zed' (The wall), and they are rehearsing performance based on the play Antigona: Sofokles/Antigona.

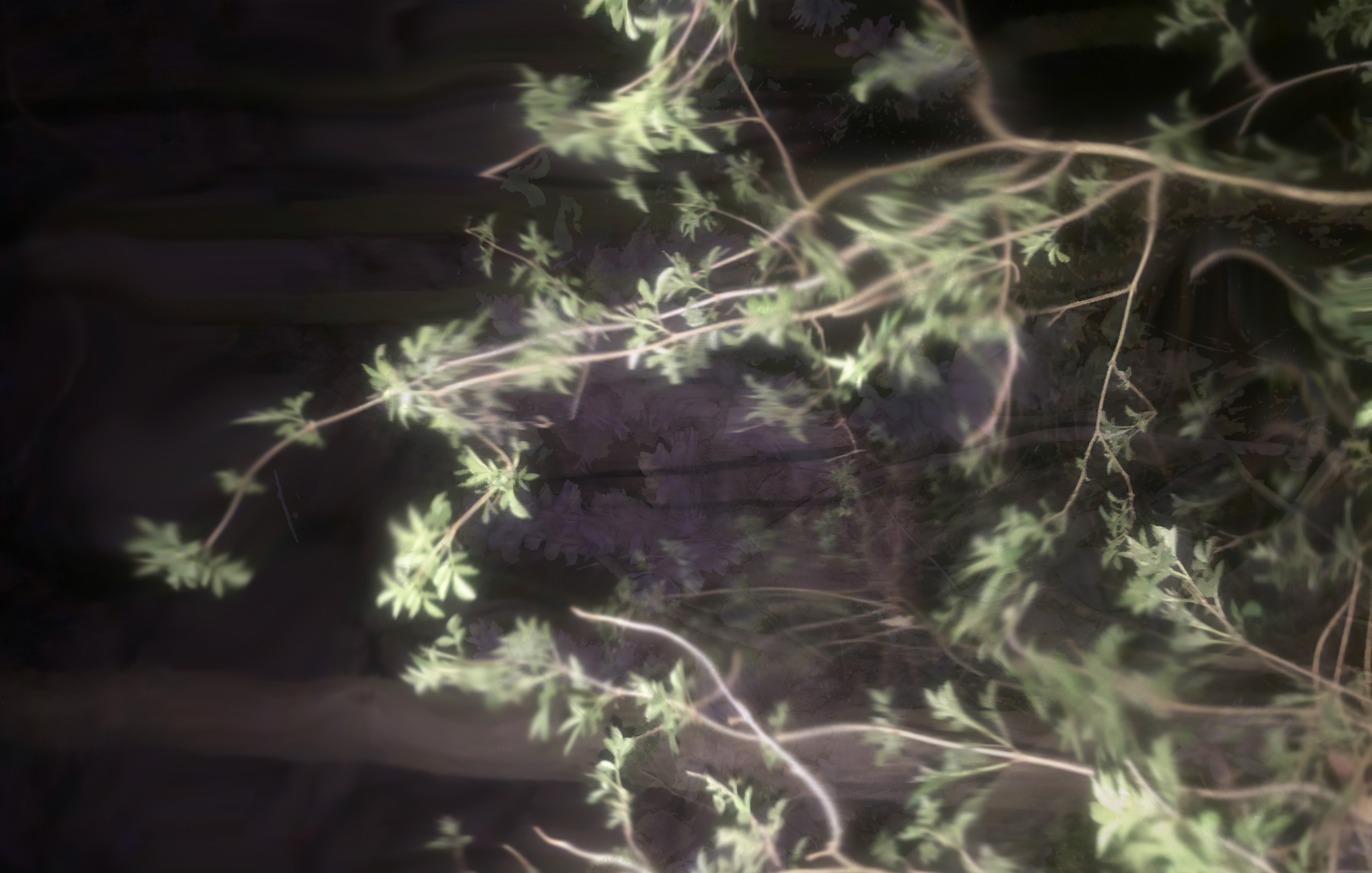
hand poke tattoos by Magdaléna Pacáková. The article focuses mainly on her original designs and shows a gallery of her contemporary work complemented by her collages in the background.

review of Anatomie sebevraždy (originally Anatomy of a Suicide (also name of the play)) reflects a performance by SchauSpielHaus Hamburg directed by Katie Mitchell.

text about Kateřina Prskavcová and her attitude to fashion, she studied bachelor in textile, design at Technical University of Liberec. She made a collection of overalls with motives inspired by photos of water, pictorialism and effects of social media on our life.

medallions of Atelier Vona (Klara Marie Bliss), Alzbeta (Alžběta Drcmánková), Clora studio (Barbora Horáková). All aforementioned female collectives and artists produce clothes and lingerie. Klara studies at Royal Academy of Fine Arts Antwerp and focuses on lingerie and corsets, Alžběta does translucent tops from parts of textile and Barbora does clothes from the curtain.

At the end there is an attachment of a short film screenplay by Věra Starečková who studies at AMU (FAMU), department of screenwriting and dramaturgy. It is about a relationship between two people on the brink of adulthood dealing with subsequent problems. They both doubt the relationship, each one thinking about coming back to their exes and the unending possibilities of young and chaotic love.

NÁSTIN

1